

N. 229

3

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

(Ἀθλήσαντος ἐν Μιτυλήνῃ)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΤΣΟΥΤΡΗ

(Βιβλιοπώλου ἐν Μιτυλήνῃ)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ & ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

1908

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΥ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

(Αθλήσαντος ἐν Μυτιλήνῃ)

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ ἱστῶμεν στιχ. δ'.
καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

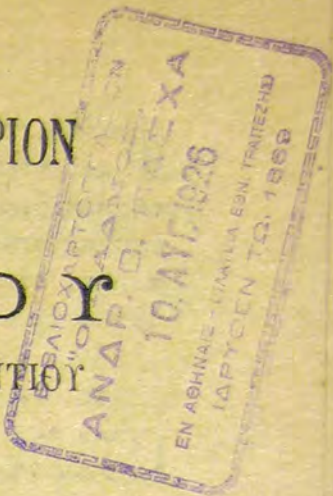
Ἦχος α. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Νῦν ἡ σεβάσμιος μνήμη τῆς σῆς ἀθλήσεως, ἡμᾶς συνα-
γαγοῦσα, εὐφημῆσαι προτρέπει, τὰ τρόπαια τοὺς ἁ-
θλοὺς καὶ τὰς λαμπράς, ἀριστείας ἐν ἄσμασιν, ἐν τῇ πα-
ρούσῃ ἑσπέρᾳ καὶ τῇ νυκτί, ἀξιάγαστε Θεόδωρε.

Ισχυεῖ θεία νομίμως τὸν ὁρόμον ἤνυσας, τοῦ θεοῦ μαρ-
τυρίου, καὶ τὴν πίστιν βεβαίαν, ἐτήρησας παμμάκαρ
πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ τὸ στέφος Θεόδωρε, ὡς καρτερῶς
ἐναθλήσας ὑπὲρ αὐτοῦ, τὸ ἀκήρατον ἀπέληφας.

Κανόνες, μέθοδοι, τέχναι, τῶν ἐγκωμίων σοφὴ ἡττῶνται
τῷ μεγέθει, τῶν λαμπρῶν σου ἀγώνων, Θεόδωρε στερ-
ρόφρον, οὓς ἀνδρικῶς καὶ γενναίως ὑπήνεγκας, καὶ δυσμε-
νῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, ἐθριάμβευσας τὴν δύναμιν.

Υδραν κόσμου, καὶ κόσμον πάντα κατέλιπες, Θεόδωρε
ἐμφρόνως, Μωϋσέως τῷ ζήλῳ καὶ γὰρ τὴν κακουχίαν
τῶν ἡδονῶν ἀθλοφόρε προέκρινας, καὶ τὸ θανεῖν ὑπὲρ πί-
στεως ἢ τὸ ζῆν, ὡς ὁ Παῦλος προετίμησας.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Φαιδρῶς τὸν λαμπρὸν ἀστέρα τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρον, καὶ στερρὸν ἀθλοφόρον, ἐορτάσωμεν πιστοί, ὑπὲρ γὰρ τῆς εὐσεβείας καλῶς ἀγωνισάμενος τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ἐπαξίως ἀπείληψε καὶ τῷ Θεῷ νῦν μετὰ παρρησίας μαρτυρικῆς παριστάμενος, πρεσβεύειν ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τὸν Στίχ. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Ολλυταὶ ὁ ἐχθρὸς βέλει τῆς καρτερίας τῆς σῆς Χριστοῦ ὀπλίτα Θεόδωρε γενναῖε, ὁ σοῦ κατακαυχώμενος.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Ρεῖθροις προκαθαρθεῖς, δακρύων ὡς ὁ Πέτρος, Θεόδωρε ἐγένου, συμμέτοχος ἐκείνῳ Χριστοῦ παθῶν μακάριε.

Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ.

Οντως δῶρον Θεῷ ἐπάξιον προσήχθη, Θεόδωρος ὁ θεῖος καὶ κόσμῳ διανέμει, θεοπαρόχους χάριτας.

Δόξα καὶ νῦν.

Υπέρβηε τριάς, Πάτερ υἱὲ καὶ Πνεῦμα, λιταῖς τῆς Θεοτόκου, καὶ ταῖς τοῦ Θεοδώρου, θέωσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἀπολυτίκιον ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου Πολίτης.

Τῷ Θεῷ ὡς περ δῶρον φερωνύμως Θεόδωρε, δι' ἀθλήσεως πόνων προσηνέχθης πολύτιμον, καὶ ἄμωμον θῦμα καὶ δεκτὴ, παμμάκαρ ἐγένου προσφορά, ὅθεν πόθῳ συνελθόντες, τοὺς σοὺς ἀγῶνας ἐν ὕμνοις γεραίρομεν, καὶ δόξαν προσάγομεν Θεῷ, τὸ θαυμαστῶς σὲ ἐνισχύσαντι, κατ' ἐχθρῶν ὀρωμένων καὶ ἀοράτων πολυάθλε.

Δόξα καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προσιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κυριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. η'. Νικοδήμου Μοναχοῦ ἦχος α'.

Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Παμμάκαρ Θεόδωρε Χριστὸν ἐκ ψυχῆς ἠγάπησας, καὶ δι' αὐτὸν τὴν εὐπάθειαν, σαρκὸς ἐμίσησας, νεότητᾳ κάλλος, καὶ τρυφὴν τὴν ρέουσιν, καὶ χαίρων τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας· διὸ τὴν μνήμην σου, τὴν ἐτήσιον γεραίρομεν, τὸν σωτῆρα Χριστὸν μεγαλύνοντες. Δίς.

Παμμάκαρ Θεόδωρε ῥοαῖς, τῶν σεπτῶν αἱμάτων σου, λευθάναν τὸν ἀρχέκακον, τὸν σὲ ἀδικήσαντα, ἐβύθισας ὄντως, καὶ τοῖς θείοις ἀθλοῖς σου, τελεία ἀφανεία παρέδωκας· Χριστὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Παμμάκαρ Θεόδωρε ἡμῖν, ὡς ἀστὴρ ἐξέλαμψας, νεοφανῆς, τὴν σκοτόμαιναν τῆς πλάνης ἅπασαν, τὴν καταχυθεῖσαν, εἰς τὰ τοῦ κόσμου πέρατα, ἀκτίσι τοῦ λαμπροῦ μαρτυρίου σου, λύων πανεύφημε, καὶ φωτίζων τοὺς τιμῶντάς σε, καὶ θερμαίνων πρὸς πόθον τοῦ κτίσαντος. Δίς.

Μωϋσέως τῷ ζήλῳ ἀθλητά, ἐνδοξε Θεόδωρε, τρυφὴν ἰάσας τὴν πρόσκαιρον, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν ἐν βασιλείαις, καὶ πνεύσας ἀπείληψας, τὴν ἐν τοῖς οὐρανοῖς αἰωνίζουσαν, πόνοις ἀθλήσεως, καὶ ὑπόδειγμα μιμούμενος, Ἰακώβου τοῦ Πέρτου μακάριε.

Παμμάκαρ Θεόδωρε Θεόν, ἴλεων ἀπέργασαι, ἡμῖν ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, τοῖς ἐορτάζουσι, τὴν πανίερὸν σου, καὶ ἀγίαν ἀθλησιν, καὶ τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν σὴν ἀνάλυσιν, δι' ἧς ἀπείληψας τὰ βραβεῖα τῶν ἀγώνων σου, σὺν ἀγγέλοις αἰεὶ ἀγαλλόμενος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Κροτήσωμεν σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ Θεοδώρου τοῦ νεομάρτυρος, ὁμωνυμήσας γὰρ οὗτος Θεόδωρῳ τῷ πάλαι μεγαλομάρτυρι, τῇ μιμήσει τοῦ μαρτυρίου, καὶ συνώνυμος ἀληθῶς ἐκείνῳ ἐγένετο· ὅθεν ὡς ἐπώνυμος τῶν τοῦ Θεοῦ δωρεῶν τοῖς αὐτὸν εὐφημοῦσι, δῶρα πλουτοποιᾷ τῶν θείων

χαρίτων παρέχει, καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν. Ὁ διὰ σέ θεοπάτωρ.

Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Ζήτει ιδίου σελ. 351-354. Εἰς τὴν Λιτὴν ἤχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ μάρτυς Θεόδωρε, ὁ τὸν Χριστὸν δοξάσας, ἐν τοῖς τιμίῳ σου μέλεσιν. Εἰ γὰρ καὶ πρὸς καιρὸν αὐτοῦ ἐχωρίσθης διὰ τῆς ἀρνήσεως, ἀλλὰ τούτῳ πάλιν ἠνώθης διὰ τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐπὶ τῇ πίστει πεπαρησιασμένης ὁμολογίας· προσθήκη δὲ τῆς ἐνώσεως, ἡ τῶν αὐτοῦ παθῶν καὶ τοῦ θανάτου ὁμοιότης, καὶ κοινωνία σοὶ γέγονε· δι' ἧς τούτῳ, ὡς κεφαλὴ μέλος ἐπὶ πλείστον συνήφθης, καὶ συνημμένος ἔση εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, δοξῆς τῆς αὐτοῦ πρεπούσης συναπολαύων· ὅθεν ὡς παρησίαν ἔχων πρὸς αὐτόν, πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε. Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Γενναῖε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρε, ἐπαξίως εὐφημοῦμεν τὴν μνήμην σου· σέ γὰρ οὐ βίαι τυραννικαί, οὐ θωπεῖται ἀπατηλαί, οὐ μαστίγων ἐπιφοραί, οὐ στρέβλωσις κεφαλῆς, οὐκ ὀφθαλμῶν ἑξώσις, οὐκ ὀδόντων ἐκρίζωσις, οὔτε ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος, τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης χωρίσας ἰσχυταν· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετὰ Ἰακώβου, καὶ Μείρακος, καὶ τῶν λοιπῶν μαρτύρων συναγαλλόμενος, μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ἐν ὑστέροις καιροῖς, τὴν τῶν ἐξ Ἀγαρ ἀπελέγξας δυσσέθειαν, καὶ πίστιν Χριστῷ παμμάκαρ, ἀνακηρύξας ψυχῆς, ἐν ἀνδρικωτάτῳ παραστήματι· ὁ νοῦν τὸν ἀρχέκακον, καὶ τὰ τούτῳ στρατεύματα, λύπης πληρώσας· τῶν Ἀγγέλων δὲ τάγματα, πλήσας ἅπαντα, θυμηδίας καὶ τέρψεως· οἷς καὶ συναυλιζόμενος, γενναῖε Θεόδωρε, αἰτῆται πᾶσι τοῖς πόθῳ, ἐπιτελοῦσι τὴν μνήμην

σου, ἡμῖν δωρηθῆναι ἱλασμὸν ἀμαρτημάτων καὶ μέγα ἔλεος. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις τῆς καθ' ἡμᾶς γενεᾶς, στήριγμα μέγα ἀθλοφόρε Θεόδωρε· ὁ πάντων ἐξομολογούντων, ὑπογραμμὸς ἀληθείας· ὁ πολλὰ βασάνους διὰ Κύριον, ὀδόντων ἐκρίζωσιν, καὶ ὁμμάτων τὴν ἑξώσιν, καὶ τοῦ προσώπου ὑπομείνας τὴν στρέβλωσιν, καὶ τὸν θάνατον χαρμωδῶς δεξάμενος· δόξα καὶ ἐγκαλλώπισμα, πιστῶς ὁ γενόμενος τῶν δὲ ἀπίστων αἰσχύνῃ, καὶ ἀτιμία αἰώνιος· Χριστὸν ἐκδυώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις γενναῖε μάρτυς Χριστοῦ, ὁ ἐν χωρίῳ τῆς χαρᾶς διαιτῶμενος, χαρίτων τῶν ἀκηράτων, τῷ πεπλησμένῳ αἰεὶ ὅπου τῶν Ἀγγέλων τὰ στρατεύματα, χαρᾶς τέρπει χαίρουσι· καὶ δικαίων τὰ πνεύματα, γελῶσιν ὀντως τὸν μακάριον γέλωτα, καὶ ἐμπίπλυνται, χαρμονῆς τε καὶ τέρψεως· ὅπου ὁ χαριέστατος, Χριστὸς ὁ θεάνθρωπος, πᾶσι τὰς χάριτας νέμει, τοῖς ὀλοφύχως ποθήσασιν, αὐτὸν καὶ παρέχει τὴν χαρὰν τῆς αἰδίου μακαριότητος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Εθαυμαστώθη Χριστὲ τὸ κράτος τῆς δυνάμεώς σου, καὶ πάλαι καὶ νῦν· ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τοῦ σου νεομάρτυρος Θεοδώρου· ἰδοὺ γὰρ οὗτος ὁ κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀσθενὴς καὶ ἀνανδρός, τὴν ἄμαχον ἰσχύϊ σου περιφραξάμενος, ἀνδρείως εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀθλήσεως ἦλθε· καὶ βασάνους ὑπομείνας, αἱ κάμπτουσι καὶ τὸν ἀλκιμώτατον, τὸν δυνατὸν ἐν κακίᾳ ὡς ἀσθενέστατον στρουθίον καταπεπάτησαν· ὅθεν πάντας ἐγείρει εἰς δόξαν τοῦ σου παντοδυνάμου ὀνόματος, τοῦ ἀπαύστως δοξαζομένου ἐν τοῖς ἁγίοις σου.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων. Ἀπολυτίκιον.

Ζήτει εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινὸν καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α'. στιχ. Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αδάμας στερρός, ὡς ἀκλόνητος πύργος, ὡς ἄκμων ἀκαμ-
πής, προσβολὰς τῶν βασάνων, ἐπήνεγκας Θεόδωρε,
καὶ οὐδ' ὅλως εἰσδέδεξαι, τὴν δυσσέβειαν. Τὴν δὲ ὀρθόδοξον
πίστιν, ἀνεκήρυξας, ἐν τῷ σταδίῳ γενναίως· διὸ σὲ γεραί-
ρομεν. Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μαρία ἡ τὰς τρεῖς ἀνηκούστως ἐνώσεις, ἐνώσασα φρικτῶς
παρθενίαν καὶ τόκον, Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον, πίστιν τε
τὴν πιστεύουσαν, τοῖς ξενίζουσι, τούτοις καρδίαν ἀνθρώ-
που· ἡμᾶς ἐνώσον τῇ τοῦ υἱοῦ σου ἀγάπῃ, καὶ σῶσον Πα-
νύμνητε. Μετὰ τὴν β'. στιχ. Κάθισμα Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸ πῦρ ἀγαπήσεως, τῆς πρὸς Χριστὸν Θεόν, ἐν βάθει
καρδίας σου ἔχων σοφὲ τὸ γλυκύ· μὴ φέρων τὴν φλόγα
δέ, ἔσπευσας διαβῆναι, πρὸς αὐτὸν ἀθλοφόρε, θάπτον δια-
θανάτου, καὶ βασάνων ποικίλων. Καὶ νῦν Χριστῷ ἐνωθεὶς
ἔστης τοῦ πόθου σου.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι, Δέσποινα τὰς ἱκεσίας ἡμῶν· καὶ ταύτας
προσάγαγε, τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ, Μαρία Πανάμωμε,
λύσον τὰς περιστάσεις, τοῦ παρόντος αἰῶνος· πράυνον μη-
χανίας, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἄχραντε
κατὰ τῶν δούλων σου.

Μετὰ τὸν πολυέλεον Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Διαφυγὼν τὸν σὲ πειράζοντα, μάρτυς, καὶ μαρτυρίου σου
τὸ ἔργον τελέσας, πρὸς τὸν Χριστὸν ἀνέδραμες τὸν σοι
ποθητόν, ὥσπερ πρῶην ἔλεγες, καὶ νῦν ἔστης τοῦ πόθου,
δόξης ἐμφορούμενος, καὶ χαρᾶς ἀνεκφράστου, ἧς ἐκδυώ-
πει πάντας μετασχεῖν τοὺς τὴν σὴν μνήμην, τελοῦντας
Θεόδωρε.

Ἔτερον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὴν φθορὴν υἰότητα, τοῦ ἐπιγείου βασιλείως, ἔλυσας,
μάρτυς, Θεόδωρε σοφῶς· καὶ νῦν υἱὸς ἐχρημάτισας, ἐν
ἀληθείᾳ Χριστοῦ τοῦ Παντάνακτος.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμαχε τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ λιμὴν ἀχείμαστε
τῶν ναυαγούντων ἐν δεινοῖς, τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης
με, καὶ τρικυμίας παθῶν ἐλευθέρωσον.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α'. ἀντιφ. Τοῦ δ'. Ἦχος. Προκεί-
μενον. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Τοῖς
ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ. Τό, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον
Μαρτυρικὸν ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Δόξα. Ταῖς τοῦ ἀθλο-
φόρου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἰς τό, ἐλεήμων ἐλέησόν με Ἦχος πλ. β'.

Παριστάμενος τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ἐκεί-
θεν ἀπορρέουσας δόξης καὶ φωτοχυσίας ἐμπιπλάμενος,
μάρτυς Θεόδωρε, αἰτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν
τὸ μέγα ἔλεος.

Κανὼν εἰς τῆς Θεοτόκου, οἷον βούλει εἰς 6 καὶ οἱ κανόνες.
τοῦ ἁγίου εἰς 8. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Ὑμνον Προσάδω Θεοδώρῳ τῷ νέῳ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀμαρτηλάτην Φαραῶ.

Υμνον προσάδειν τῇ σεπτῇ ἀθλήσει σου, ἐπιποθοῦντί μοι
νῦν, χάριν ἐν τῷ λόγῳ, καὶ λόγον ἐν χάριτι, δίδου
μάρτυς Θεόδωρε, ὡς ἂν μέλψω ἀξίως, ταύτην καὶ χάριν
δωρήσωμαι, τοῖς ἀκρωμένοις καὶ ψάλλουσι.

Μείνας ἐν τόπῳ, ἡσυχίας ἐνδόξε, μάρτυς Θεόδωρε, εἰς
αἴσθησιν ἡλθες τοῦ κακοῦ· ὁ πέπονθας, καὶ τὴν ψυ-
χὴν σου βέλεσι κατανύξεως βάλλεις καὶ θείου φόβου αἰ-
δίμε, κλαίων καὶ πικρῶς ὀδυρόμενος.

Νέων μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀθλήσιν, καὶ τὰ μαρτύ-
ρια, σὺ ἀναγινώσκων, συνεχῶς Θεόδωρε, καὶ ἐξαιρέτως

ἀθλησιν, Πολυδώρου τοῦ νέου, εἰς πόθον ἤλθες καὶ ἔρωτα τοῦ διὰ Χριστὸν μαρτυρῆσαί σε.

Ομματα ὥσπερ τῆς παιδίσκης βλέπουσιν, αἰεὶ κυρίας αὐ-
τῆς, εἰς τὰς χεῖρας οὕτω, τὰ ὄμματα βλέπουσιν, ἡμῶν
ἀγνὴ τῶν δούλων σου, εἰς τὰς χεῖρας ἀπαύστως, τοῦ τῆς
Κυρίας τῆς Κτίσεως, ἕως ἂν ἡμᾶς οἰκτειρήσειας.

Ἄλλος. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον

Ποῖημα Μιχαὴλ Εὐμορφοπούλου.

Υμνῆσαι προθυμουμένῳ σήμερον, τὴν θείαν ἀθλησιν, καὶ
τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνας τοῦ κλεινοῦ Ἀθλοφόρου σου Κύ-
ριε, ἀμαρτημάτων ἄφεσιν, καὶ φωτισμὸν Χριστὲ παρά-
σχου μοι.

Μετάγνωσιν ἀληθῆ Θεόδωρε, ἐφ' οἷς περ ἐπραξας δακρυρ-
ρόων σὺ ἐδειξας πικρῶς, διὰ τοῦτο καὶ δύναμιν, παρὰ
Χριστοῦ ἀπείληφας, εἰς τὸ νικῆσαι τὸν ἀντίπαλον.

Υπάρχων ἐν βασιλείοις ἐνδόξε, Χριστὸν ἠθέτησας, τῇ
τοῦ νοὸς κουφότητι τοῦ σου, καὶ σατὰν δολιότητι· ὡς
σεαυτὸν δ' ἀνέδραμες, ὑπὲρ Χριστοῦ στερρώς τ' ἐνήθλησας.

Θεοτοκίον.

Παρθένος μετὰ τόκον ἄφθορος, διαμεμένηκας, τὸν δι' ἡ-
μᾶς ὀφθέντα ἐπὶ γῆς ὑπὲρ λόγον κυήσασα, ὃν ἐκτένῳς
ἐκέτευσεν, φωταγωγῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νέον ῥόδον ἐφάνης, κοκκοβαφεὺς εὖοσμον, ἐν καιρῷ χει-
μῶνος ἀνθῆσαν τῆς νῦν ψυχρότητος, τῆς καθ' ἡμᾶς
γενεᾶς, ὅψιν καὶ ῥίνα εὐφραίνων, ἡμῶν τῶν ποθούντων σε
μάρτυς Θεόδωρε.

Πολὺν πόλεμον ἔσχες, καὶ πειρασμοὺς ἐνδοθεν, ἐν τοῖς
λογισμοῖς σπειρομένους ὑπὸ τοῦ δράκοντος, μάρτυς
Θεόδωρε, ἀλλὰ σταυροῦ τῇ δυνάμει, ἅπαντας διέλυσας διὰ
τῆς πίστεως.

Ρώμην θείαν πλουτήσας, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐνδοθεν, τὴν
τοὺς ἀσθενεῖς δυναμοῦσαν καὶ ἐνισχύουσαν, μάρτυς

Θεόδωρε, καὶ ἀσθενῆς ὢν τὸ σῶμα ἐνευρώθης ἐνδόξε πρὸς
τὸ μαρτύριον.

Θεοτοκίον.

Ο μὲν σκύλα εὐρίσκων, καὶ θησαυρὸν τέρπεται· ἐγὼ δὲ
εὐρὼν Θεοτόκε σὸν θεῖον ὄνομα, καὶ τὴν εἰκόνα σου,
καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις, χαίρω ὀνομάζων σε καὶ ἀσπαζό-
μενος.

Ἄλλος. Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει.

Επεὶ περ ἐγnows, ἐν τῇ Χίῳ ἀδύνατον εἶναί σε, τὸν ἐχθρὸν
καταβαλεῖν, ὅφ' οὗ τὸ πρὶν ἐξηπάτησαι, τὴν Λέσβον
κατέλαβες, τοῦτον τροπώμενος.

Ιδοὺ ἐβόας τῷ τυράννῳ σοὶ δίδωμι σήμερον, τὴν ψευδῆ
καὶ μυστράν, πίστιν ἣν πάλαι μοι ἔδωκας, κηρύττω δὲ
ἀντικρυς ἣν εἶχον πρότερον.

Πυνθανομένῳ τῷ τυράννῳ τίς οὗτος; ἀντέλεγον, οἱ ἄν-
τρες περὶ αὐτόν, ἄφρων ὑπάρχει, σὺ δ' ἔφητας Χριστοῦ
δούλος πέφηνα, οὐχὶ δ' ἀνόητος.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τεκοῦσαν τὸν Θεὸν Θεοτόκε, δοξάζομεν τῷ γεν-
νήματι τῷ σῶ, προσηγορίαν ἀρμόζοντες, καὶ κλῆσιν
κατάλληλον, Πάναγνε Δέσποινα.

Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Καθάπερ ἔμπορος ἐχέφρων ἡλλαξῶ, τῶν ἐπιγείων τὰ
οὐράνια Μάρτυς, καὶ τὴν ζωὴν τὴν πρόσκαιρον λιπὼν
ὡς ἀθλητὰ εὖρες τὴν αἰώνιον, καὶ τὴν ἀπειρον μακαριότητα
βραχυτάτου αἵματος, βασιλείαν ὠνήσω, καὶ σὺν χοροῖς
εὐφραίνει ἀθλητῶν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου Θεὸν ἱλεούμενος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε. Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Σὺ μὲν πυκνῶς, καταφιλῶν οὐ διέλιπες, τὰς ὁσίας χεῖρας
ὡς Θεόδωρε, καὶ ταῖς ῥοαῖς δακρύων τῶν σῶν, κατέ-
βρεχες πόδας, τοῦ συνοδίτου σοι γέροντος, εὐχαριστῶ σοι
πάτερ δι' ἐμὲ ἀνακράζων, ὅτι κόπον τοσοῦτον ὑπέμεινας.

Αλλ' ἐκ ψυχῆς, ὁ συνοδίτης σοι ἔλεγε· παῦσε τέκνον καὶ μὴ ταῦτα λέγε μοι· καὶ γὰρ εἰ σὺ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ἀθλῆσαι ἐπείγῃ, πῶς οὐκ ἐγὼ ἀγαπήσω σε; ἀπόστηθι οὖν λύπης, καὶ τῶν θρήνων ἀπόσχου, καὶ δειλίαν ἀπέλασον ἅπασαν.

Δύο ὁμοῦ, σὺ τε κάκεινος ὃν ἐσχῆκας συνοδίτην, ἐνδοξε Θεόδωρε, τῇ τῆς ψυχῆς, ὀδύνῃ πικρᾷ, συνειχῆσθε ὅλως μὴ στέργοντες τὴν διάζευξιν· δακρυρροοῦντες, ἄμφω, συνθρηνοῦντες ἀλλήλοις, ἕως οὗ ἀπ' ἀλλήλων διέστητε.

Θεοτοκίον.

Ω Μαριάμ, γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, σὺ ἐν μέσῳ Θεοῦ τε ἀνθρώπων τε πᾶσα τὸν μέν, ἀνθρώπου υἱόν, εἰργασαι Παρθέने, τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἀνέδειξας, υἱοὺς Θεοῦ διό με ἀποκῆρυκτον ὄντα, τῷ Θεῷ υἱοποίησον ἄχραντε.

Ἄλλος. Ἐπαρθέντα σε.

Οὐδὲν δέδοικα ἐβόας, γενναιοφρόνως τὰς παρ' ἡμῶν δεινάς ἀπειλουμένας βασάνους, Χριστὸς γάρ μοι δύναις, ὧ κράζω γηθόμενος, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Βεβλημένον σὲ θεόφρον τῆς εἰρκτικῆς ἐνδον, τῶν ἀσεβῶν πλείστοι τινες εἰσεληλυθότες, δεινῶς μὲν ἐμάστιζον, ἐγέλων δὲ κράζοντες, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ελθέ σοι ἔλεγον πάλιν οἱ ἀσεβοῦντες, ἐπὶ τὴν πίστιν τὴν ἡμῶν· ἡμεῖς δ' ἀντὶ ταύτης χρήματα σοὶ δίδομεν ἀξίαν καὶ ἐπιπλά, πίστιν τὴν ἡμῶν προτιμήσαντι.

Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου φαρμακευθεῖσαν τοῖς ἰοδόλοις, τῶν ἐναντίων δῆγμασι, δραστικῷ φαρμάκῳ, πρεσβειῶν θεραπείαν, Χριστὲ τῆς τεκούσης σε, καὶ τοῦ ἱεροῦ ἀθλοφύρου σου.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Θεῖψ ἔρωτι μάρτυς, τῷ τοῦ μαρτυρίου δεινῶς συνεχόμενος, πρὸς Χριστὸν ὑπάγω, πρὸς Χριστόν μου πορεύ-

σομαι ἔλεγε· καὶ ταχὺ τελέσω, ἔργον δ' ἐγὼ ἀνά χειρας· ἵνα θᾶπτον παθῶν λυτρωθῇτωμαι.

Εὐθαρσεῖ παρρησία, ἡλεγκας ἀπίστους παμμάκαρ Θεόδωρε· καὶ ψευδοπροφήτην τὸν αὐτὸν ἀρχηγὸν ἀνεκῆρυξας, καὶ θρησκείαν τούτου, πλάνην ὠνόμασας πανσόφως, καὶ παρίδες αὐτὴν ἀναθέματι.

ΟΚριτὴς ἐξεπλάγη, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ συνεδρεύοντες ἅπαντες· ἀκούοντες τοῦτον καὶ ψυχῆς τὸ ἀνδρεῖον παράστημα βλέποντές σου μάρτυς, τίς οὗτος ἔλεγον ὑπάρχει; πρὸς ἀλλήλους ὁρῶντες σὺν θαύματι.

Θεοτοκίον.

Δόξα αὕτη σοὶ μόνη, παντῶν τῶν ἀνθρώπων Παρθέने δειδῶρηται, λογισμὸν φανῆναι, σαρκικῶν ἀνωτέρων Παν-ἀχραντε, ὅθεν ὡς Παρθένος, καὶ ἡγεμῶν παρθενευόντων, παρθενεύειν καμὲ ἐνδυνάμωσον.

Ἄλλος. Σοῦ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριε φῶς, καὶ σοφίας στήριγμα· ἐν σοὶ θαρρῶν καγὼ Σῶτερ τὰς ποινὰς ὑπομένω, ἐξόα ὁ Θεόδωρος.

Μιμούμενος σοφὲ τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, τὸν ἐπὶ ξύλου τεθέντα καὶ αὐτὸς τῇ ἀγχόνῃ μετέωρος ἐκρέμασο.

Οὐκ ἴσχυσαν σοφέ, τῆς ψυχῆς σου τὸ ἐντονον σαλεῦσαι οἱ τυραννοῦντες· ἐπὶ πέτραι γὰρ ὄντως Χριστοῦ τεθεμελίωτο.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με ὁ Θεός, ὡς φιλόανθρωπος σῶσόν με, δεήσῃς τῆς ἀφράστως, σὲ τεκούσης Παρθένου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων σου.

ᾠδὴ ε'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ως ἄγριοι αἰμοδόροι λέοντες, καὶ ὡς λύκοι οἱ ἀπόγονοι Ἄγαρ, σοὶ τῷ Χριστοῦ, ἐφορμῶντες ἀρνίῳ, ὠθοῦν, ἐλάκτιζον, ἔδερον, καὶ ἥκίζον παντοδαπῶς, καὶ εἰρκτικῇ σὲ ἐποίησαν ἐγκλειστον.

Ραβδίζουσαι ὡς ἀσκὸν τὸ σῶμά σου, ἀπενάρκισαν δημίων αἱ χεῖρες· σὺ δ' ὡς τρυφὰς τὰς πληγὰς ἐλογίζου κα-

θάπερ πάσχοντος ἄλλου Θεόδωρε· καὶ ἔφαλλες χαρμονικῶς, Θεοτόκου ᾠδὴν χαριστήριον.

Ως ἔλαφος ἡ διψῶσα ἔσπευδες, ψαλμικῶς ἐπὶ πηγὰς μαρτυρίου, ὅθεν θερμῶς τί βραδύνετε, ἔφης, ὦ δικασταὶ καὶ οὐ θάττον με κτείνετε; ἐνοῦντες με πρὸς τὸν Χριστόν, τὸν Θεὸν καὶ δεσπότην καὶ πλάστην μου.

Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖράς σου καὶ μαστοὺς ὦ Δέσποινα, τῷ υἱῷ σου, μεσιτεύουσα δεῖξον· μῖζον τοῖς σοῖς, τὰ ἐκείνου Παρθέने, σταυρὸν καὶ λόγχην καὶ σπόγγον καὶ κάλαμον, καὶ οὕτως ἰλέωσαι αὐτόν, ἐφ' ἡμῖν τοῖς πολλὰ ἁμαρτήσασιν.

Ἄλλος. Ἐβόησε προτυπῶν.

Επήκουσεν, ὁ τῶν ὄλων δεσπότης καὶ Κύριος, τοῦ δικαίου, Γεωργίου τὴν δέησιν ἐνδόξε, δι' ὅπερ σοὶ τοῦτον τῇ εἰρκτῇ συγκλεισθῆναι ἠυδόκησε.

Μιμούμενος τὸν ἐν Σμύρῃ Ἀλέξανδρον ἐνδόξε, καὶ τὸν Θεῖον ἐν Ἐφέσῳ Πολύδωρον ἡθλησας, διὰ τοῦτο πάντες εὐφημοῦμέν σε μάρτυς Θεόδωρε.

Ως ἔμαθεν ὁ Γεώργιος, μάρτυς Θεόδωρε, ἐν εἰρκτῇ διατρίβοντα, τρόπον ἐνόησε, δι' οὗπερ ἐμβαίνει, καὶ ποιεῖ πρὸς ἀγῶνας δρανέστερον.

Θεοτοκίον.

Αγνοίας σε, καθαρὸν εὐρηκῶς ἐνδιαίτημα, ἐν γαστρί σου, καθαρὸς ὁ Δεσπότης ἐσκήνωσεν, ἐκκαθάρας θέλων τῶν ἀνθρώπων, Παρθέने, τὸ φύραμα.

Κοντάκιον ἥχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ηκαινή σου ἄθλησις, ὡς ἐωσφόρος, φαινωῶς ἀνέτειλε, καὶ συνεκίνησεν ἡμᾶς, Χριστὸν δοξᾶσαι. Θεόδωρε, τὸν σὲ ἐν ἄθλοις σπερρὸν ἀναδείξαντα.

Ὁ οἶκος.

Μετανοίας τελειοτάτης καὶ ὀλοκαρδίου ὑπόδειγμα σὲ αὐτόν, πᾶσι τοῖς ἀρνησιχρίστοις προέθηκας μάρτυς, Θεό-

δωρε, μεταγνοὺς γὰρ πικρῶς ἐφ' ᾧ πέπονθας πτόματι, πάντων τῶν τῇδε καλῶν κατεφρόνησας, βασιλικήν, υἱότητα, καὶ ἄνθος νεότητος, καὶ κάλλος σώματος, καὶ ζωῆς αὐτῆς τὸ περισπούδαστον χρῆμα, εἰς οὐδὲν λογισάμενος· ὅθεν εἰς τὸ σπάδιον τοῦ μαρτυρίου ἀνδρείως ἀποδοθείς, καὶ βασάνους πολυειδεῖς ὑπομείνας, μετὰ παρρησίας Θεὸν ἀληθινὸν τὸν Χριστὸν ἀνεκέρυζας, τὸν σὲ ἐν τοῖς ἄθλοις σπερρὸν ἀναδείξαντα.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ 17 Φεβρουαρίου μνήμη τοῦ Ἁγίου νεομάρτυρος Θεόδωρου.

Στίχ. Ὕμνος νεάζων Θεοδώρῳ τῷ νέῳ.

Χριστοῦ Ἀθλητῇ ἐνδίκως ἀρμοστέος.

Βῆ δὲ εἰς Ὀλύμποιο φαεινὸν δῶ Θεόδωρος.

Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ωσπερ χαρίτων οὐρανίων, δῶρον δίδοσαι ἡμῖν ὦ Χριστοῦ μάρτυς τοῖς τιμῶσι θερμῶς καὶ σὲ ἡγαπηκόσι, παρὰ Θεοῦ Θεόδωρε, ἐπ' ἐσχάτων τούτων χρόνων.

Νίκη κατὰ τοῦ πολέμου, μάρτυς ἐστήσας τοῦ πρὶν νικήσαντός σε, καὶ τρωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἀντέτρωσας γενναίως, αὐτόν καὶ ἐθανάτωσας, τῇ πολλῇ ὑπομονῇ σου.

Εχων ἐγκάρδιον τρισμάκαρ, τὴν ταπεινώσιν, σεαυτοῦ καταμέμφου· καὶ ὦν διὰ Χριστὸν ἐν εἰρκτῇ καὶ βασάνοις, εὐλογηθῆναι ἤθελες, καὶ μὴ ἄλλον εὐλογῆσαι.

Θεοτοκίον.

Ω Παρθέने σὺ μὲν ὑψηλότερα ἀγιότητι, πάντων ἐγὼ δ' ἐσχάτος τούτων, ἁμαρτίαις εἰμί· σὺ οὖν ἀνόρθωσόν με, τὸ πλήρωμα τῆς χάριτος, πλήρωμα τὸ τῆς κακίας.

Ἄλλος. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ο ἐνισχύσας πρὸ μικροῦ, ὄντως τὸν Ἀλέξανδρον Σῶτερ, καὶ τὸν Πολύδωρον αὐτὸς διασώσας καὶ νῦν τὸν Θεόδωρον ὑπερύμνητε κράζοντα, ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ο πρὸ μικροῦ ἀπατηθεὶς, ἔτ ἐν βασιλείοις ὑπάρχων, τὸν ἀπατήσαντά σε πρὶν Μιτυλήνην καταλαβὼν ἔτρωσας, ὑπερύμνητε δ' ἐκράζεις, ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.
Ρῆξον πταισμάτων τὰς σειράς, ἀθλοφορικῇ παρρησίᾳ, τῶν εὐσεβῶς τε καὶ πιστῶς μελωδούντων παμμάκαρ Θεόδωρε· ὑπερύμνητε Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.
 Θεοτοκίον.

Πεκοικιλμένη ἀρεταῖς, τοῦ παμβασιλέως παρέστης, ἐκ δεξιῶν τῶν ἐκ τῶν σῶν, σαρκωθέντος αἱμάτων ἀνύμφευτε, ἐκτενῶς ἱκετεύουσα λυτρωθῆναι ἀπὸ πάσης ἡμᾶς ἀνάγκης.
 Ὡδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει.

Κεφαλῆς σου τὴν σύνθλιψιν γενναίως, ὑπομείνας ἡνώθης ἀθλοφόρε τῇ κεφαλῇ τοῦ σώματος Θεόδωρε, τοῦ τῆς ἐκκλησίας, ἣτις ἐστὶ μόνος Χριστὸς ὁ Ζωοδότης.

Οφθαλμῶν σου ἐξώσει ἀθλοφόρε, τῆς ψυχῆς σου ἐφώτισας τὸ ὄμμα, προσώπου δὲ στρεβλώσει κατηξίωσαι, ἰθυτενῶς βλέπειν, προσώπου τοῦ θείου τὸ κάλλος τὸ ὡραῖον.

Εκρίζωσει ὁδόντων σου ὦ μάρτυς, τῶν λεόντων συνέθλασας τὰς μύλας· κεράμων δὲ παιδείᾳ ἰσχὺν ἔλαβες, ὥσπερ κεραμέως, τὰ σκεύη συντρίβων, τὴν καρδίαν διαβόλου.

Θεοτοκίον.

Χριστοῦ μήτηρ, καὶ μήτηρ Χριστωνύμων, σὺ ὑπάρχεις· δι' ὃ σε δυσωποῦμεν, τὰ κατὰ χάριν τέκνα σου ἐλέησον, ἡμᾶς σαῖς πρεσβείαις ταῖς πρὸς τὸν υἱόν σου τὸν κατὰ φύσιν Κόρη.
 Ἄλλος. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Αἰ βαφαὶ τῶν αἱμάτων ἐπέχρισαν, πορφύραν τὴν σὴν ἀξιάγαστε, ἦν στολισθεὶς μακάριε, στεφηφόρος ταῖς νίκαις, τῷ ἐν ὑψίστοις βασιλεῖ αἰωνίῳ παρίστασαι. (Δις)

Απεφάνθης τοῖς κτήνεσιν ὁμοιος, ὑποκύψας ἀλόγων τοῖς πάθεσι, μάρτυς Χριστοῦ Θεόδωρε, διὰ τοῦτό με σῶσον ταῖς σαῖς πρεσβείαις, ἀθλοφόρε Κυρίου στερρότατε.

Θεοτοκίον.

Ως πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναπλάσεως, συντριβέντα με ὄλον ἀνάπλASON, ταῖς προσβολαῖς τοῦ ὄφειως, ὅπως πίστει καὶ πόθῳ, σὲ μακαρίζω, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Μιμούμενος τρισμάκαρ τὸν ἐν σταυρῷ κρεμασθέντα Χριστὸν τὸν Δεσπότην σου, ἐφ' ὕψηλῳ ξύλῳ ἐκρεμάσθης ὦ ἀθλητά, καὶ καθωράθης ὁμοιος, ἀποκαθηλώσει τῇ τοῦ Χριστοῦ, δι' ἧς κοινωνήσας, παθῶν τοῦ σοῦ Δεσπότη, καὶ κοινωνὸς τῆς δόξης γέγονας.

Εκρότησαν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, σὲ ὁρῶσαι τὸν δρόμον τετέλεσαντα· καὶ ὁ Χριστὸς, στεφάνῳ τῆς δόξης περιχαρῶς κατέστυψε, Θεόδωρε ὁ ἀγωνισάμενος ἀνδρικῶς, ὑπὲρ αὐτοῦ παμμάκαρ, καὶ τὴν κακίστην πλάνην, καταβαλόντα τὸν ἀντίχριστον.

Ηνοίγη σου ἡ εἴσοδος ἀθλητά, παραδείσου Θεόδωρε ἐνδοξε· τρύφα λοιπόν, εὐφραίνου καὶ χόρευε νοηταῖς, καὶ βλέπε τὸν σωτήρά σου, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἐναργῶς, σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις· καὶ μνησθῆναι ἡμῶν ποιεῖ, τῶν ἀγαπώντων καὶ τιμώντων σε.
 Θεοτοκίον.

Παρθένε ἐξιλέωσας τὸν υἱόν, ἡμῖν πᾶσι πρεσβεύοντας ἐχουσιν, ὑπὲρ ἡμῶν, υἱοῦ τοῦ Θεοῦ σου τοὺς ἀθλητάς, Πολύδωρον Θεόδωρον, ἵνα ἀξιώσης ἐπιτυχεῖν, ἡμᾶς τοῦ παραδείσου, δοξάζοντας ἀπαύστως, Πατέρα, Λόγον Πνεῦμα Ἅγιον.
 Ἄλλος. Ἄπας Γηγενής.

Δέχου προσηνῶς τουτί δὴ τὸ ψέλλισμα, μάρτυς Θεόδωρε τοὺς ἀνεφημοῦντας δέ, καὶ ἀνυμνοῦντας τὰ σὰ παλαίσματα, νῦν ἐποπτεύεις ἄνωθεν, θείαις πρεσβείαις σου, τῇ Τριάδι παρεστῶς μακάριε, ὑπὲρ ἧς τὸν ἀγῶνα τετέλεκας.

Χαίρει καὶ σκιρτᾷ ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ γὰρ ἐπλούτησεν, ἐνδοξε Θεόδωρε, σὲ πολιοῦχον καὶ ἀντιλήπτου· ἦν περιέποις ἄνωθεν, τὸ δ' ἐν αὐτῇ ἀσεβές, ἐκδιώ-

ξοις ἔθνος παμμακάριστε, ταῖς πρὸς Κύριον θείαις πρεσβείαις σου.

Ηδη πρὸς αὐτά, σοφὲ τὰ οὐράνια σὺ κατεσκήνωσας, δόξης δὲ λαθόμενοι τῆς ἀδίδου, σαῖς μεθέξει, ταῖς ἱεραῖς θεούμενος μέμνησο πάντων ἡμῶν, τῶν τιμώντων πίστει τὴν πανίερον, καὶ σεπτὴν τελευτὴν σου Θεόδωρε. Θεοτοκίον.

Φώτισον ἀγνή, τῷ πόθῳ ὑμνοῦντάς σε καὶ μεγαλύνοντάς· λύσον τῶν παθῶν ἡμῶν τὸ σκότος Κόρη, παῦσον τὸν κλύδωνα· τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου ποίησον· τοὺς τῆς Ἀγαρ γόνους καθυπόταξον, βασιλεῖ εὐσεβεῖ ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Περιχαρῶς τὴν μνήμην σου, ἐορτάζομεν ἅπαντες, καὶ λείψανά σου τὰ θεία, Θεόδωρε προσκυνοῦμεν, καὶ τὴν σεπτὴν εἰκόνα σου, σχετικῶς ἀσπαζόμεθα· σὺ οὖν ἡμᾶς περισώζε, ἀπὸ παντοίας ἀνάγκης καὶ βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου. Θεοτοκίον.

Θεὸν ὃν ἐσωμάτωσε, ἡ Θεοτόκος Δέσποινα, βαστάζουσα ἐν ἀγκάλαις, πρεσβευτικῶς ἀνεβόα· ἐσὺ σπλάγχχνον γλυκύτατον, ἠδδόκησας μητέρα σου, γενέσθαι με τὴν Δούλην σου, τοὺς εἰς ἐμὲ προσφυγόντας, τῆς σῆς ἀξίωσον δόξης.

Εἰς τοὺς Αἰνους. Ἦχος α'. τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν τοῦ Χριστοῦ στρατιώτην, καὶ νεομάρτυρα, Θεόδωρον συμφώνως, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, αὐτῷ ἀναβοῶντες ἀπὸ ψυχῆς, ταῖς εὐχαῖς σου περιζῶσε, ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀγαπῶντας ἐκ πειρασμῶν καὶ παντοίων περιστάσεων. Δίς.

Τὸν Ἰησοῦν ὃν ἐπόθεις ἰσχων Θεόδωρε, καὶ θεωρία τοῦτου, ἐντρυφῶν ἀνενδότως, στρέφον σου τὸ ὄμμα καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ποθοῦντάς σε Ἀγιε· καὶ τὸν Χριστὸν ἐκδυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως δόξης ἐπιτύχωμεν.

Τῆς ὑπερθέου Τριάδος καταλαμπόμενος, ταῖς νοηταῖς ἀκτῖσιν, ὅλος φῶς χρηματίζεις, ὅλος ἐξαστράπτων ὅλος Θεός, κατὰ χάριν Θεόδωρε· φῶς καθορῶν τὸν Πατέρα, φῶς τὸν υἱόν, φῶς Πνεῦμα τὸ Πανάγιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὰς πρὸς τὸν Ἰωσήφ εὐλογίας ἀναλαμβάνουσα τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ· ὡς καλὴ καὶ φιλόπαις μήτηρ, Θεόδωρε βοᾷ σοι· υἱός μου ἠβύξημένος σὺ εἶ, υἱός μου νεώτατος πρὸς με ἀνάστρεψον, ὁ τῶν νεοφανῶν μαρτύρων μου, ἔσχατος· καὶ πρέσβευε ἀπαύστως τῷ σῷ κατὰ χάριν πατρί, καὶ ἐμῷ νυμφίῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὅπως με τῆς τυραννικῆς αἰχμαλωσίας, καὶ πάσης αἰρέσεως λυτρώσάμενος, σώσῃ εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τὴν οὐράνιον.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Δοξολογία Μεγάλῃ καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικά.

Κανόνος, ᾠδὴ γ'. 3 καὶ 6.

Μετὰ τὸ τρισάγιον, τὸν Ἀπόστολον, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀγίου Δημητρίου. Κοινωνικόν. Εἰς Μνημόσυ-
νόν αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, ἐν ᾠδαῖς καὶ ὕμνοις μαρ-
γαρίτην τοῦ Ἰησοῦ, τῶν νεομαρτύρων, Χριστοῦ τὸ
λαμπρὸν ἄστρον, Θεόδωρον τὸν νέον, πιστῶν τὸ καύχημα.

Χαίροις ὁ ἀήττητος ἀθλητῆς, καὶ κήρυξ γενναῖος τῆς
Θεότητος Ἰησοῦ· Χαίροις Θεοῦ δῶρον, ἡμῖν δεδωρη-
μένον, ἐν χρόνοις τοῖς ὑστέροις, μάρτυς Θεόδωρε.

Ηνθησας ὡς ῥόδον κοκκοβαφές, Θεόδωρε μάρτυς, ἐν τοῖς
Χρόνοις τῆς καθ' ἡμᾶς, καὶ εὐωδιάξεις ὁσμαῖς τῶν
σῶν χαρίτων, ἡμῶν τῶν σὲ ποθούντων, ψυχὰς καὶ σώ-
ματα.

Φύλαττε σους δούλους διὰ παντός, Θεόδωρε μάρτυς, τούς τιμῶντάς σε εὐλαβῶς, καὶ πίστει καὶ πόθῳ, τελοῦντάς σου τὴν Μνήμην, ἀπὸ παντοίας βλάβης, καὶ περιστάσεως.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ 17 Φεβρουαρίου.

Μνήμη τοῦ νεομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου, καθ' ἣν τελεῖται ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐν Μιτυλήνῃ γενομένου μαρτυρίου αὐτοῦ.

Στίχοι.

Ὕμνος νεάζων Θεοδώρῳ τῷ νέῳ
Χριστοῦ ἀθλητῇ ἐνδίκως ἀρμοστέος
Βῆ δὲ εἰς Ὀλύμπιο δῶ Θεόδωρος.

Ὁ ἐνθερμος οὗτος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως νεομάρτυς καὶ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρος κατήγετο ἐξ ἐνὸς χωρίου τοῦ Βυζαντίου καλουμένου Νεοχώριον. Ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1774 ἐπὶ τῆς βασιλείας Σουλτὰν Μαχμούτ. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἦσαν εὐσεβέστατοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί. Ὁ Πατήρ του ὠνομάζετο Χατζῆ Ἀναστάσιος, καὶ ἡ μήτηρ του Σμαραγδῆ.

Εἰς αὐτὸν ἐφαίνετο ὡς ἄνωθεν προωρισμένον τὸ ὄνομα Θεόδωρος. Ἡ μεγάλη αὐτοῦ πρὸς τὰ θεῖα θερμότης ἐφώτισεν αὐτόν, ὥστε ἀπὸ μικρὸν παιδίον ἦτο προσηλωμένος εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὰ ἱερὰ γράμματα, καί, ἀφοῦ ἔμαθεν αὐτά, ἔμαθε καὶ τὴν ζωγραφικὴν τέχνην ἀπὸ ἑνὸς εὐσεβέστατον Χριστιανόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐδούλευε εἰς τὰ παλάτια τὰ βασιλικά. Ὁ μισόκαλος διάβολος βλέπων τὴν πρὸς τὰ θεῖα σταθερὰν πίστιν, καὶ ἀφοσίωσίν του, καὶ καθ' ἡμέραν τὴν ἀρετὴν αὐξανομένην, καὶ εἰς τὴν θεῖαν ἐπίγνωσιν ἐδραιουμένην, μὴ ὑποφέρων καὶ τὴν καθημερινὴν προσευχὴν καὶ κανονικὴν νηστείαν του, ἐφθόνησε καὶ ἤρχισε νὰ ῥίπτῃ εἰς τὴν ἀγαθὴν καρδίαν αὐτοῦ σπόρον φιληδονίας καὶ μετατροπὴν ἐπιγνώσεως καὶ νὰ στήσῃ τὴν προσοχὴν του εἰς ἐκείνας τὰς ἀγαρινὰς σωματικὰς τρυφάς, δόξας καὶ πολυτελείας, τὰς ὁποίας ὁ μισό-

καλὸς οὗτος παρέστησεν ὡς δόλον ἐπιγνώσεως, καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀπατηθεὶς ἔπεσεν εἰς τὴν παγίδα αὐτοῦ, τοῦ ἀποστάτου διαδόλου, καὶ σκοτισθεὶς τὸν νοῦν ἠρνήθη, φεῦ! τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἐδέχθη, τὸ βδελυρὸν ἐκεῖνο τῆς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ σύμβολον, ἦτοι τὴν ψευδοπεριτομὴν τῆς ἀκροβυστίας, καὶ ὡς τοιοῦτος ἔμεινεν εἰς τὰ βασιλικά παλάτια τρία ἔτη, καὶ ἐδιδάσκετο τὰς βδελυρὰς καὶ ἀπατηλὰς μυθολογίας, τὰς ὁποίας ἐκεῖνος ὁ πλάνος ἐπενόησε. Συγχρόνως ἔλαβε καὶ βασιλικὰς δόξας, τιμὰς, πλοῦτη, ὀφφίκια μεγάλα, καὶ δὲν ἦτο πλέον μικρὰς τάξεως ἄνθρωπος, ἀλλ' ἦτο καὶ αὐτὸς εἰς τῶν ἐνδόξων καὶ μεγάλῃς τιμῆς ἀνθρώπων τοῦ βασιλικοῦ παλατίου καὶ προχωροῦντος τοῦ καιροῦ, ἤλπιζε καὶ μέλλον ἀνώτερον φθαρτόν, ἀντὶ τῆς ζωῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Ὑστερον ἀπὸ τρεῖς χρόνους ἔπεσε πανώλης εἰς αὐτὰ τὰ βασιλικά παλάτια, καὶ καθ' ἡμέραν ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ἐθέριζε τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου, ἀνθρώπους μικροὺς καὶ μεγάλους πλουσίους καὶ πένητας καὶ ἀδιακρίτως πάσης τάξεως ἀνθρώπους ἤρπαζεν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς ματαίας ἐκείνης βασιλείας. Τότε ἐκυριεύθη ἀπὸ φόβον, συνῆλθεν εἰς τὸν ἐαυτὸν του καὶ ἐσυλλογίσθη τὸ κακὸν τῆς ἀρνήσεως, καὶ τότε ἐρριζώθη εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἠρνήθη ὅλας ἐκείνας τὰς μεγάλας τιμὰς, καὶ δόξας τῆς τῶν Ἀγαρινῶν θρησκείας καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλείας των, ἔκλινεν εἰς μετάνοιαν καὶ ἐπιμόνως καὶ μὲ διακαῇ πόθον ἐζήτηε μὲ ποῖον τρόπον νὰ φύγῃ. Αὐτὸς ὁ φόβος ἐδόθη παρὰ Θεοῦ ὡς μέσον μετανοίας, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ῥῆσιν «οὐ βούλομαι τὸ πλάσμα μου ἀπολέσθαι, ἀλλ' εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν». Διότι, διὰ νὰ καταφρονήσῃ ὅλας ἐκείνας τὰς μεγάλας τιμὰς καὶ δόξας τὰ πλοῦτη καὶ τὰς πολυτελεῖς τρυφὰς καὶ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, καὶ διὰ νὰ θραύσῃ ἐκείνους τοὺς δυνατοὺς δεσμοὺς τῆς ἀρνητικῆς ὁμολογίας του, καὶ ἀποφασίσῃ ἄλλην ἀμετάτρεπτον ὁμολογίαν μετανοίας ἦτον ἀνάγκη νὰ δοθῇ ἐν τοιοῦτον μέσον, ἄνωθεν, καὶ μία οὐράνιος καὶ πολλὰ δραστήριος δύναμις διὰ τῆς ὁποίας νὰ καταβάλῃ καὶ νικήσῃ τὰς δυσκαταμαχήτους δυνάμεις τοῦ ἀπο-

στάτου διαδόλου, καὶ θραύση γενναίως ἐκεῖνα τὰ δεσμὰ τῆς ψευδοπεριτομῆς του, ἐπεὶ δὲν ἦτο δυνατόν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν μόνος νὰ ἔλθῃ εἰς τοιαύτην μετάνοιαν, οὔτε ἄλλος ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ καταπείσῃ αὐτὸν νὰ ἀποσπασθῇ ἀπ' ἐκείνην τὴν σατανικὴν ματαιότητα τῶν προσκαίρων καὶ φθαρτῶν ἀγαθῶν. Μίαν νύκτα λοιπὸν, σελήνης οὐσῆς ἐσυλλογίζετο πῶς νὰ ἀποσπασθῇ ἀπ' ἐκείνους τοὺς ἀγκρινούς· ἀλλ' ἀφοῦ ἡ φυγὴ ἐματαιώθη, καὶ δὲν ἔγινε κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ, ἀπεφάσισε καὶ ἔπescen ἀπὸ ἐν μέρος ὑψηλὸν διὰ νὰ φύγῃ, καὶ ἐπεὶ δὲν ἠκούσθη κτύπος, ἔτρεξαν παρευθὺς τινὲς τῶν ἐκεῖ ἀγκρινῶν καὶ τῶν ἐγύρισαν ὀπίσω. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἐκοινολόγησε τὸν σκοπὸν του εἰς ἓνα Χριστιανὸν γούναρην, συχνάζοντα ἐκεῖ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ μίαν ζυγὴν φορέματα ναυτιὰ διὰ νὰ φορέσῃ καὶ φύγῃ, ὅστις τοῦ τὰ ἔφερε χωρὶς νὰ καταλάβῃ κανεῖς, καὶ ἀπὸ τότε ἐζήτει εὐκαιρίαν νὰ φύγῃ· καὶ μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἔτρεχον ἐκεῖνοι οἱ Ἀγκρινοί, οἵτινες τὸν ἐγνώριζον, ἔκαμε τὸν σταυρὸν του, ἐπῆρε ἐκεῖνα τὰ φορέματα καὶ ἐπῆγεν εἰς τόπον παράμερον, καὶ ἐκεῖ ἐξέβαλε τὰς γούνας καὶ τὰ λαμπρὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα ἔφορει καὶ ἐφόρεσε τὰ χριστιανικὰ ἐμελάνωσε τὸ πρόσωπόν του, ἔδεσε τὸ μέτωπόν του μὲ ἐν λερωμένον μανδύλι, ἐπῆρεν εἰς τὸν ὦμόν του μίαν στάμνιν καὶ ποιῶν εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐξῆλθεν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κατηραμένον οἶκον, ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς φύλακας τῆς αὐλῆς, κατέβη εἰς τὴν θάλασσαν, ἐμβῆκεν εἰς ἓν πλοῖον μικρόν, ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς θείας του, καὶ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἐχρίσθη τῷ ἁγίῳ μύρῳ, καὶ ἐκεῖθεν μὲ κόπους πολλοὺς, φόβους καὶ ἔξοδα κατέφυγεν εἰς τὴν Χίον, καὶ ἐκεῖ ἔμεινεν εἰς ἓνα πνευματικὸν πατέρα τινὰς ἡμέρας. Ἀναγινώσκων δὲ βιβλία κατανυκτικὰ καὶ τὰ μαρτύρια τῶν Ἀγίων, καὶ περισσότερον τῶν νέων μαρτύρων, ἦλθεν εἰς ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν μετανόιας, καὶ ἐστέναζε διὰ τὸ κακὸν τῆς ἀρνήσεώς του· ἀκολουθῶς ἐξωμολογήθη δις καὶ τρίς μὲ γενικὴν καὶ λεπτομερῆ ἐξομολόγησιν ὅλας τὰς ἀμαρτίας, τὰς ὁποίας ἔπραξεν ὡς ἄνθρωπος εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ καμμίαν καὶ

συγχρόνως ἔλαβε τὰ ἄχραντα μυστήρια, καὶ ἀπὸ τότε ἤρχισε νὰ κατανύγεται καὶ νὰ ποθῇ τὸ μαρτύριον. Ἐπεὶ δὲ ἤκουσε καὶ τὸ γενναῖον μαρτύριον καὶ τὰς ἀριστείας τοῦ πρὸ αὐτοῦ μαρτυρήσαντος ἁγίου Πολυδώρου, καθ' ἡμέραν ἠΐξανεν ἡ πρὸς τὴν μετάνοιαν κατανύξις του καὶ ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου· τότε δὴ τότε ἠΐξησαν καὶ οἱ λογισμοὶ καὶ πειρασμοὶ τοῦ μισοκάλου διαδόλου, καὶ ἀπ' ἐνὸς ἐκ τούτου στενοχωρούμενος, ἀπ' ἑτέρου ἐκ τοῦ πόθου τοῦ μαρτυρίου φλεγόμενος ἐπεθύμει πότε νὰ εὑρεθῇ τρόπος νὰ τελειώσῃ τὸ ποθοῦμένον του καὶ ἀπαλλαχθῇ τῆς κοσμικῆς ματαιότητος.

Λοιπὸν τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, εὑρέθη τις ζηλωτὴς ἀδελφός, ὅστις τὸν συμπαρέλαβε καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τόπον παράμερον, καὶ ἐκεῖ διέμενον καὶ ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ κοινῶς καὶ κατ' ἰδίαν, διὰ νὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ θέλημά του τὸ ἅγιον· ὁ δὲ ἀδελφὸς κινούμενος ἀπὸ ἀγάπην, συνέθεσεν αὐτῷ τὴν εὐχὴν ταύτην. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ἱατρὸς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, μὴ βδελύξῃ με τὸν ἀμαρτωλόν, ἀλλ' ἐνδυνάμωσον τὴν ἀσθενῆ καὶ πεπωρωμένην καρδίαν μου, θέρμανον αὐτὴν εἰς τὸν ἔρωτά σου ὑπὲρ σου μαρτυρίου, ἵνα, ὡς ἠρνήθην σὲ τὸν πλάστην μου καὶ εὐεργέτην, χωρὶς νὰ μὲ βιάσῃ τις, καὶ ἐγενόμεν ὁ δούλος τοῦ μικροῦ διαδόλου καὶ παίγνιον τῶν δαιμόνων καὶ ὑπέκυψα εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὑποταγὴν καὶ θέλησιν αὐτῶν, οὕτω πάλιν διὰ τῆς σῆς χάριτος καὶ ἀνυπερβλήτου μακροθυμίας, δι' ἧς βοηθούμενος διέφυγον τὰς παγίδας αὐτῶν, ἀζιώσης με τὸν ἐλεεινὸν καὶ ἀνάξιον τῆς κλήσεως τῶν χριστιανῶν καὶ τῆς αἰωνίου μακαριότητός σου· μὴ με βδελύξῃ τὸν ταπεινὸν σου δοῦλον, μονογενὲς υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ παράλαβέ με ἐν τῷ χορῷ τῶν μαρτύρων σου, καὶ ἀζιώσόν με τυχεῖν τῆς ἐφέσεως αὐτῶν».

Καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν ταύτην ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειαν καὶ μεσιτείαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν ἁγίων μαρτύρων, καὶ ἰδίως τοῦ μαρτυροῦ Πολυδώρου.

Αὐτὴν τὴν εὐχὴν ἐδέχθη ὁ ἀθλητὴς οὗτος ὡς βοηθητικὸν μέσον καὶ ὅπλον ἀκαταμάχητον τῆς μαρτυρικῆς κλίσεώς του, καὶ αὐτὴν ἔλεγε συχνὰ μὲ μεγάλην καὶ κατανυκτικὴν εὐλάβειαν, συχνότερα μάλιστα ἔλεγε. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέ-

ησόν με τὸν ἀρνητὴν σου, ὁδήγησόν με καὶ φώτισόν με εἰς ὁδὸν μετανοίας· ζήτησόν με τὸν ἀποπεπλανημένον, ὡς τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, μνήσθητί μου ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ δέξον με ὡς τὸν ληστὴν ὡς τὴν πόρνην καὶ ὡς τὸν ἄσωτον υἱὸν καὶ κατὰ-ταξὸν με ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν δικαίων».

Αὗται αἱ εὐχαὶ ἔδωκαν μεγάλην κατάνυξιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μάρτυρος, καὶ ἐνθερμον ἀφοσίωσιν εἰς τὸν πόθον τοῦ μαρτυρίου του τόσον, ὥστε ἐζήτει ἐπιμόνως καὶ ἔλεγεν εἰς ἐκεῖνον τὸν ζηλωτὴν ἀδελφόν. «Πάτερ! νὰ ἐτοιμασθῶμεν, νὰ ἐτοιμασθῶμεν! διότι εἶνε καιρὸς πλέον νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν δουλιάν μας.»

Εἰς αὐτὴν τὴν φλογερὰν κατάνυξιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ μάρτυρος ἔφθασε καὶ ὁ πρῶτός του πνευματικὸς ἀδελφός, καὶ ἀφοῦ τὸν ἔκαμον πολλὰς καὶ πολυειδεῖς δοκιμασίας καὶ οἱ δύο, καὶ εἶδον ἀκλόνητον καὶ στερεὰν τὴν γνώμην του, ἀπεφάσισαν τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου, καὶ ὁ ζηλωτὴς ἀδελφός νὰ συντροφεύσῃ τὸν μάρτυρα ἕως εἰς τὴν Μιτυλήνην καὶ τὸν παρηγορῇ εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ δὲ πνευματικὸς του, ἀφοῦ τοὺς συνεβούλευσε τὰ εἰκότα καὶ τοὺς ἀπέστειλεν, ἔμεινεν εἰς τὴν Χίον· ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐκεῖνην ἐδοκίμασεν ὁ εὐλογημένος Θεόδωρος μέγαν ἀγῶνα λογισμῶν καὶ ἀκαθαρσίας καὶ βλασφημίας, καὶ συχνὰ ἐξύπνα τὸν ἀδελφὸν τὴν νύκτα, καὶ τὸν ἔλεγεν. «Ἄχ γέροντά μου, τί νὰ κάμω; δὲν μὲ λυπεῖσαι τὸν δυστυχῆ, τὸν ὁποῖον μὲ ἔφαγον οἱ λογισμοὶ τὸν ταλαίπωρον». Ἐκεῖνος τὸν ἐπαρηγόρει ὅσον ἡδύνατο. Ἄλλ' ὁ Θεόδωρος πάλιν τοῦ ἔλεγον. «Ἄγιέ μου γέροντα, νὰ ὑπάγωμεν τὸ ὀγληγορώτερον, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸν Σατανᾶν, διότι μὲ κατατρῶγει τὸν δυστυχῆ· νὰ ὑπάγω εἰς τὸν Χριστὸν μου νὰ ὑπάγω». Τὸ σῶμα τοῦ εὐλογημένου ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν, ἕως νὰ φθάσουν εἰς τὴν Μιτυλήνην, ἀνέλυσε, καὶ ἅμα ἔφθασαν, ἐμβῆκαν εἰς τὸ πλοῖον δύο Ἀγαρηνοί, καὶ τοὺς ἐφόβησαν πολὺ, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἔφυγον χωρὶς νὰ τοὺς πειράξουν. Τότε ὁ μάρτυς λέγει πρὸς τὸν ἀδελφόν. «Γέροντά μου, δὲν εἶνε συμφέρον εἰς ἐμὲ νὰ καθήσω περισσότερον ἐντὸς τοῦ πλοίου, ἀλλὰ νὰ ἐξέλθωμεν καὶ νὰ κά-

μωμεν τὴν δουλιάν μας.» Ἀμέσως παραμέρησαν ὀλίγον, καὶ ἐτοιμάσαντες, ἐμετάλαβον τὸν μάρτυρα τὰ θεῖα μυστήρια με πολλὴν κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν.

Ἐπειτα ὅτε ἐκάθησαν νὰ φάγουν ὀλίγην τροφήν, τῷ εἶπεν ὁ ἀδελφός· «φάγε ὀλίγον υἱέ μου Θεόδωρε» ὁ δὲ κλαίων, ἔφαγεν ὀλίγον λέγων· «δὲν δύναμαι νὰ φάγω διότι ἔκλεισεν ὁ λαιμός μου· νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν δουλιάν μας, διότι ἔχω μεγάλην βάσανον εἰς τὴν ψυχὴν· δὲν εἶναι καιρὸς νὰ περιμένω πλέον· νὰ πάρωμεν τὰ ἀναγκαῖα φορέματα· νὰ ἐκβῶμεν παράμερα νὰ τὰ φορέσω καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν δρόμον μου».

Καὶ εἰς τόπον ἀρμυδιὸν ἐφόρεσε τὰ τῶν Ἀγαρηνῶν ἐνδύματα, καί, διὰ νὰ θηλυκώσῃ τὸ πουτούρι του ἐκάθησεν εἰς τὴν γῆν ὁ ἀδελφός, καὶ ὁ μάρτυς κλαίων καὶ φιλῶν τὰς σεβασμίας χεῖράς του, ἔλεγεν. «Εὐχαριστῶ σοι, ἅγιε γέροντα, ὁ Θεὸς νὰ πληρώσῃ τοὺς κόπους σου, ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλὸς δὲν εἶμαι ἄξιος.»

Ὁ δὲ ἀδελφός μὲ δάκρυα ἔλεγεν· «ἀδελφέ μου Θεόδωρε, μήπως σὲ ἤλθεν εἰς τὴν καρδίαν σου καμμιὰ δειλία;»

Ὁ Μάρτυς, οὐχὶ πάτερ εἶπε· λυποῦμαι διὰ τὸν χωρισμὸν σου· καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν καὶ καταφιλῶν καὶ βρέχων τοὺς πόδας τοῦ ἀδελφοῦ μὲ δάκρυα, ἔλεγεν· «Ἄγιοι πόδες, οἱ ὁποῖοι ἐκοπιάσατε δι' ἐμέ·» ὁ δὲ ἀδελφός τῷ ἔλεγε· Παῦσε Θεόδωρε· ἐγὼ ἔχω χρέος νὰ σὲ ὑπάγω, καθὼς καὶ ἐσὺ ἡγάπησας τὸν Χριστὸν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην του παραδίδεις τὸν ἑαυτὸν σου εἰς θάνατον. Ὁ δὲ Μάρτυς τῷ λέγει· ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς θέλω μετὰ τὸν θάνατόν μου νὰ ὑπάγῃς νὰ ἀνταμώσῃς τοὺς γονεῖς μου, καὶ νὰ τοὺς παρηγορήσῃς, διότι πολὺ τοὺς ἐλύπησα καὶ πονεῖ ἡ ψυχὴ μου δι' αὐτούς, καθὼς ἐπαρηγόρησας καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ ἁγίου Πολυδώρου· νὰ προσκυνήσῃς τὸν ἱατρὸν τῆς ψυχῆς μου, καὶ πολλὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς· νὰ ἀσπασθῇς καὶ τὸν ἀδελφὸν ὁποῖος μᾶς ὑπηρέτησε».

Ταῦτα ἀκούων ὁ ἀδελφός, καὶ βλέπων τὸ ἱλαρὸν αὐτοῦ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του γέμοντας δακρύων, ἔκλυσε καὶ αὐτὸς τότε, καὶ ἐναγκαλισάμενος τὸν μάρτυρα καὶ καταφιλήσας τὴν μαρτυρικὴν του κεφαλὴν τῷ εἶπε· πορεύου υἱέ

μου τὴν ποθουμένην ὁδὸν σου, καὶ ὁ Κύριος ἔσται μετὰ σοῦ ἐνισχύων σε!» Καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν ὁ μάρτυς, ἀλλ' ὁ ἀδελφός, ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ του, καὶ εἶπε, «Θεόδωρε μὴ θέλεις τίποτε ἀπὸ ἐμέ; Ὁ Μάρτυς τῷ εἶπεν ὅχι.» Καλότυχος καὶ μακάριος εἶσαι Θεόδωρε, εἶπεν ὁ ἀδελφός ὕπαγε εἰς ὁδὸν εἰρήνης, στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, μοὶ φαίνεται, κατὰ ἀλήθειαν ὅτι βλέπω τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας νὰ σὲ συνοδεύουν». Τότε ἀπεχαιρετίσθησαν, καὶ δακρυροοῦντες ἐχωρίσθησαν.

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας τῆς ἐν Μιτυλήνῃ διαμονῆς τοῦ μοναχοῦ, ἀπῆντησε δύο χριστιανούς ἐρχομένους ἀπὸ τὸ φρούριον, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἠρώτησε, τῷ εἶπον· «Πάτερ σήμερον εἰδομεν ἓνα νέον καλούμενον Θεόδωρον ὅστις ἐμαρτύρησε διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ μας· ἐκρέματο εἰς τὴν ἀγχόνην, καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἔφριξε καὶ ἐθαύμασε τὴν ἀνδρίαν καὶ σταθεράν Πίστιν αὐτοῦ τοῦ νέου ἦτον εἰς τὴν ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν» Ὁδὲ ζηλωτὴς ἀδελφός ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἐδάκρυσε, καὶ ἀφοῦ τὸν ἠρώτησαν, τοὺς ἀπεκρίθη. «Πράγματι ἤκουσα, ὅπερ δὲν τὸ ἡλπιζα, εἰς τοιοῦτον καιρὸν, ὅτε ἐπλάτυνεν ἡ κακία, νὰ γίνωνται διὰ τὸν Χριστὸν μάρτυρες! Τότε αὐτοὶ ἤρχισαν καὶ διηγοῦντο ἓν πρὸς ἓν τὸ μαρτύριον καὶ τὰ μαρτύρια τοῦ Μάρτυρος Θεοδώρου. Ὁ καλὸς οὗτος ἀδελφός μαθὼν ταῦτα, αὐτὴν τὴν νύκτα ἐπῆγεν εἰς τὸ φρούριον, καὶ εἶδε τὸ μαρτυρικὸν σῶμα τοῦ μαρτυρος Θεοδώρου κρεμάμενον ἀκόμῃ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ὀλόγυμνον, μὲ τόσα μαρτυρικὰ στίγματα κατὰ πληγωμένον, καὶ μὲ τὴν χάριν τῆς ἀγιότητος ἐστολισμένον καὶ διαλάμπον, καὶ πάντες οἱ χριστιανοὶ βλέποντες ἐλυποῦντο, καὶ ἐθαύμαζον, καὶ ἔλεγον ὅτι εἶναι παρόμοιον κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν σεβασμιότητα μὲ τὴν καθήλωσιν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ παρρησίαν ἐπήγαγον νέοι καὶ γέροντες ἔκοπτον ἀπὸ τὸ ὑποκάμισον αὐτοῦ κομμάτια, καὶ ἔβαφον εἰς τὸ αἶμα, καὶ τὰ ἔπερναν χάριν εὐλαβείας.

Τὰ καθέκαστα δὲ τοῦ μαρτυρίου του κατὰ τὴν διήγησιν τῶν ἐκεῖ παρόντων δύο χριστιανῶν, εἶναι τὰ ἀκόλουθα :

Τὴν πέμπτην ἡμέραν τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς ἐπαρουσιάσθη ὁ μάρτυς Θεόδωρος εἰς τὸν κριτὴν

τῆς Μιτυλήνης, καὶ τὸν ἠρώτησεν, ἂν αὐτὸς εἶναι ὁ κριτὴς αὐτοῦ τοῦ τόπου· ὁ δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγὼ εἰμι· ὁ μάρτυς τῷ εἶπεν θαρραλέως· «καὶ ἐγὼ εἶμαι ὀρθόδοξος, ὁ Χριστιανὸς Θεόδωρος, ὅστις πρὸ δέκα ἐτῶν ἀποπλανηθεὶς ἐδέχθη καὶ ἔλαβον τὴν κίβδηλον καὶ βδελυράν ὀθωμανικὴν θρησκείαν σας· ἥδη δὲ ἤλθον νὰ τὴν ἀποδώσω καὶ ἀντὶ τὴν ἰδίαν μου πίστιν. Καὶ εὐθὺς ἐξέβαλε τὸ ὅποσον ἔφερεν εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ ὀθωμανικὸν κάλυμμα (σαρῆκιον) ἔρριψεν αὐτὸ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ κριτοῦ· ἐξέσχισε τὰ πράσινα περικαλύμματα αὐτοῦ, καὶ τὰ κατεπάτησε πολλάκις πρὸς περιφρόνησιν, ἐξασθένησιν καὶ ἀποστροφὴν τῆς θρησκείας αὐτοῦ· ὁ δὲ κριτὴς ἐκπλαγείς, βλέπων τὴν τοιαύτην παρρησίαν αὐτοῦ τοῦ νέου, ἠρώτησε τοὺς παρεστώτας, τίς εἶναι οὗτος. Αὐτοὶ δὲ εἶπον ὅτι εἶναι φρενοβλαβής. Ὁ μάρτυς ὑπολαβὼν εἶπεν, ὅτι δὲν εἶμαι φρενήρης, ἀλλὰ ἔχω σώας τὰς φρένας· εἶμαι Χριστιανὸς ὀρθόδοξος, Χριστιανὸς ἐγεννήθην καὶ Χριστιανὸς θέλω ν' ἀποθάνω, «ἰδοὺ εἶδες καὶ ἤκουσες, καὶ ἔμαθες ὅτι εἶμαι Χριστιανός, καὶ ὅτι ἀρνούμαι τὴν θρησκείαν σας· ἀποτέλεσον τὸ ταχύτερον πᾶν διανοούμενόν σου πρὸς ἀπαλλαγὴν μου, εἶπεν εἰς τὸν κριτὴν, καὶ εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ ὑπομένω μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου πᾶσαν ἀπόφασίν σου. Τότε ὀρμισθέντες οἱ ἐκεῖ παριστώτες ἐπίσημοι Ὀθωμανοί, ἀπέστειλαν αὐτὸν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ναζήρου, ὠθοῦντες καὶ μαστιζόντες ἀνηλεῶς· ἀλλ' οὗτος εἰς οὐδὲν λογιζόμενος αὐτὰς τὰς τυραννίας, ὡμολόγει εἰς τοὺς καθ' ὁδὸν συναντωμένους Χριστιανούς ὅτι εἶναι Χριστιανός καὶ ὡς τοιοῦτος ἐζήτηε συγχώρησιν. Φθάσκοντες δὲ εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ναζήρου, παρευθὺς ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τοὺς μὲν πόδας αὐτοῦ ἐδέσμευσαν, εἰς δὲ τὸν λακμὸν ἔθεσαν βραδεῖαν ἄλυσιν, καὶ πᾶς ὀθωμανὸς εἰσῆρχετο ἐντὸς τῆς φυλακῆς, ἐμάστιζεν καὶ ἐχλεύαζεν αὐτὸν ὡς φρενήρη. Καὶ ἐκεῖνος εἰς πάντας ὡμολόγει ὅτι εἶναι Χριστιανός, καὶ ἔχει τὰς φρένας σώας καὶ ὑγιεῖς. Τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν Παρασκευὴν τῆς αὐτῆς ἐβδομάδος, ὥρην ἔκτιν τῆς μεσημβρίας, τυραννικῶς ἔφεραν τὸν Μάρτυρα πρὸς ἐξέτασιν, καὶ ἠρώτων, ἂν ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν του, πρὸς ὃν ὑπέσχοντο δῶρα πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ ὅτι ἄλλοπολύτιμον θέλει,

ἀλλὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν θρησκείαν των. Ὁ δὲ μάρτυς ἀπήντησεν οὕτω. «Καὶ τὸν νοῦν μου ὑγιῇ ἔχω καὶ τὴν ὁμολογίαν σταθερὰν καὶ ἀμετάτρεπτον· σεῖς εἰσθε μωροὶ καὶ χωρὶς νοῦν. Τί με πειράζετε καὶ μὲ δοκιμάζετε, ἐνῷ ἐνώπιόν σας μέφομαι καὶ βλασφημῶ τὴν πίστιν σας; Ἀφίνετε σεῖς τὴν πίστιν σας καὶ γίνεσθε Χριστιανοί; λοιπὸν πῶς ν' ἀφήσω ἐγὼ τὴν τοῦ ἡλίου φαεινότεραν καὶ ἀγίαν πίστιν τοῦ Χριστοῦ μου, καὶ νὰ ἔλθω εἰς τὴν ἰδικὴν σας; τὴν σκοτεινὴν καὶ ἀνομον, οἵτινες ποιεῖτε τὴν ἡμέραν νύκτα, καὶ τὴν νύκτα ἡμέραν, καὶ τὴν νηστείαν σας πολυφαγίαν καὶ αὐτὸ τὸ ῥαμαζάνιον σας· καὶ ἐγὼ ἡπατήθην, καὶ ἔγενεα ἐτερόδοξος· γινώσκας δὲ τὴν μετ' αὐτὴν ἀπάτην καὶ πλάνην, εἰς ἣν ὑπέπεσα μετεμελήθην, καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἰμαι Χριστιανός· ἀποστρέφομαι καὶ τὴν πίστιν καὶ τὸν προφήτην σας καὶ ὅλους ὑμᾶς, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου προσφέρω τὴν ζωὴν μου καὶ τὰ πάντα καταφρονῶ. Τί μὲ φυλάττετε καὶ δὲν μὲ φονεύετε;» Τότε διέταξεν ὁ Ναζῆρης, ὁ γεννητῶν ἀρχαῖς καὶ ὅλοι οἱ ἐκεῖ παρόντες νὰ ἐκβάλωσι τὸν μάρτυρα διὰ νὰ μὴν κολάσῃ, καὶ οὕτω διὰ πολλῶν μαστιγώσεων ἔφερον εἰς τὴν φυλακὴν, ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὰ δεσμά, ἄφησαν τὰς θύρας τῆς φυλακῆς ἀνοικτάς, καὶ ἀφοῦ ὑπέφερε τριακοσίας μαστιγώσεις εἰς τοὺς πόδας του, συνεχώρησεν καὶ εἰς πάντα ἄλλον Ὁθωμανὸν νὰ εἰσέρχεται καὶ μαστιγῶνῃ αὐτόν. συγχρόνως ἄλλοι δεκαπέντε Ὁθωμανοὶ ἐμαστίγουν αὐτὸν ἀδικρίτως ἐκατέρωθεν τοῦ σώματός του, καὶ ἐκύλιον ὡς ἄσκον ἄφωνον. Ὁ μάρτυς ὑπομείνας ταῦτα πάντα γενναίως καὶ σιωπηλῶς, δὲν ἔλεγεν ἄλλο, εἰμὴ Χριστιανός εἰμαι, καὶ κατήμενος, ὑποστάς σκληροὺς ῥαβδισμούς, ἔθεσε τὴν δεξιὰν παλάμην τῆς χειρὸς του ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ὅπως τιμωρηθῇ καὶ αὐτὸ τὸ δάκτυλον δι' οὗ ἐγένετο ἡ κατὰδειξις τῆς ἀρνήσεώς του. Μετὰ ταῦτα βαλόντες εἰς τοὺς κροτάφους τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δύο τεμάχια κεράμου, ἔδεσαν αὐτὰ μὲ σχοινίον τῶν δυνάτεων, ὥστε παρεβίβασαν τοὺς βολβοὺς τῶν ὀφθαλμῶν του νὰ ἐξέλθωσι τῆς θέσεώς των καὶ τὸ πρόσωπόν του νὰ στρέφῃ ὀπίσθεν. Πλὴν ὁ τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης ἔλεγε· «χριστιανός, χριστιανός, χριστιανός εἰμαι. Οἱ δὲ θηριόγνωμοι Ὁθωμανοί, διὰ νὰ

ἐπιβάλωσιν εἰς τὸν μάρτυρα σιωπὴν, ἔβαλον εἰς τὸ στόμα του μίαν ῥάβδον, ἔσφιγγον δυνάτῃ τοὺς ὀδόντας του, καὶ ἀποσύροντες αὐτὴν βιαίως, ἔσπασαν, μερικoὺς ὀδόντας, καὶ κατέστησαν αὐτὸν ἡμιθανῆ εἰς τὴν φυλακὴν. Τὴν πρωίαν τοῦ σαββάτου μεταβάς χριστιανὸς τις ὑπέρτης τῆς φυλακῆς, εὔρε τὸν Μάρτυρα ψάλλοντα «τὴν ὑπερμάχω», ὅστις λαβὼν παρ' ἐκείνου μελανοδοχεῖον, ἔγραψε πρὸς τὸν Ἀρχιερέα ὅπως τὸν ἀποστείλῃ τὴν θείαν δωρεάν, τὴν ὁποίαν καὶ διὰ τοῦ ἰδίου χριστιανοῦ ἔλαβεν ὁ μάρτυς· μετὰ ταῦτα ἐγεύθη καὶ δύο χουλιαργίαις μανέστραν, τὴν ὁποίαν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν χριστιανὸν καὶ εὐχαριστήσας αὐτὸν εἶπε. Δὲν εἶναι τρόπος νὰ μεταβῇ τις εἰς τὴν φυλακὴν διὰ παρηγορίαν μου». Ἦλθον συγχρόνως ἄρκετοὶ Ὁθωμανοὶ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐξετάζοντες, ἐπέφερον εἰς αὐτὸν πολλὰ βάσανα. Γεώργιος δὲ τις Θεσσαλονικεὺς, νεὸς τῇ ἡλικίᾳ, ἀναγινώσκων πολλάκις τὰ μαρτύρια τῶν παλαιῶν μαρτύρων, ἔλεγε κατ' ἰδίαν, ἅρα γε εἶνε ἀληθὴς αὐτὰ τὰ μαρτύρια ὅλα; ἅρα γε ὑπέμειναν αὐτοὶ οἱ μάρτυρες τόσα βάσανα, καθὼς καὶ ὁ συνώνυμός μου Γεώργιος; Ἀπορῶν περὶ τούτων, καὶ ἀκούσας τὰς βαςάνους τοῦ μάρτυρος τούτου, εἶπεν εἰς τινὰ φίλον του, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὑβρισθῇ μὲ τινὰ ἵνα φέρουσιν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἴδῃ τὸν μάρτυρα.

Μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ δημογέροντες, ἐπεμψαν τὸν εἰσπράκτορα τοῦ βασιλικοῦ φόρου νὰ ζητήσῃ φόρον, καὶ εἰδοποιήσῃ αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν φυλακὴν νὰ ἴδῃ καὶ παρηγορήσῃ τὸν μάρτυρα, ὅστις μεταβάς εὔρεν εἰς τὴν φυλακὴν ἄρκετους Ὁθωμανοὺς καὶ ἐτυράννουν διαφοροτρόπως τὸν μάρτυρα, καὶ ἐξέταζον αὐτὸν ποῦ διέμενε τόσα ἔτη. Ὁ δὲ μάρτυς ἔλεγεν ὅτι ἦτον εἰς τὴν Ἀγγλίαν. «Ὁ Κολτσίπασης (ἦτοι ὁ ὑπάστυνός μου) τῷ ἀπήντησεν· οἱ ἱερεῖς τῆς Ἀγγλίας σοὶ εἶπον νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ, ὅπου ἔγεινες Ὁθωμανός νὰ γίνῃς παλιохριστιανός;» Ὁ μάρτυς εἶπεν ναί. Ἐκεῖνος δὲ ἀναστενάζων μανιωδῶς ἔλεγεν· «ἂν ἦτον εἰς χεῖράς μου ἐκεῖνος ὁ ἱερεὺς, ἤθελον ἐκβάλλει ἀπὸ τὴν ῥάχην του ἄρκετὰς λέρας· τώρα, μικρὴ, πόθεν ἦλθες;» Ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Τότε τις ἐξ ἐκείνων τῶν Ὁθωμανῶν ἐζήτησε νὰ ἔλθῃ ἄλλος Ὁθωμα-

νός, γνωρίζων νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ μάρτυρος σχοινίον, καὶ μάθῃ ν' ἀποκρίνηται τὴν ἀλήθειαν· ἔθετον ἐπὶ τὴν ῥινὰ του καπνὸν καὶ ἔλεγον «πίε τσιφούτ» τουρκιστὶ. Εἷς ἐξ αὐτῶν ἐκπυρώσας καπνοδοχεῖον, ἔκαιε τὸ ὀπισθεν τοῦ λαιμοῦ του, λέγων·» βλασφημεῖς τὴν πίστιν ;» Ὁ μάρτυς ἔλεγεν· «δὲν αἰσχύνεσθε, ἄθλιοι, εἰς τὰ γελοιώδη ἐπιχειρήματά σας ; οὐδὲν αὐτῶν ταράττει τὴν ἀπόφασίν μου καὶ ὁμολογίαν μου· ἐγὼ ἐγεννήθην ἐκ κοιλίας μητρὸς χριστιανῆς· χριστιανὸς θὰ ἀποθάνω καὶ Θεόδωρος· καὶ ἂν δὲν θέλετε νὰ βλασφημῶ τὴν πίστιν ὑμῶν, μήτε ὑμεῖς λέγετέ τι περὶ τῆς ἐμῆς ἀγίας πίστεως· τὸ σῶμά μου κεῖται εἰς τὴν ἐξουσίαν ὑμῶν· ποιήσατε αὐτὸ κατὰ τὴν ὑμετέραν θέλησιν, καὶ ἂν εἰς τεράχια διαμελίσετε καὶ φάγετε, μιᾶς ἐβδομάδος μύλις ἔσεται βρώσις. Ποιήσατε ὅ,τι ἀρεστὸν ὑμῖν καὶ τὸν σκοπὸν μου καταστήσατε τὸ ταχύτερον τετελεσμένον καὶ ἐμὲ ἀναπαυόμενον». Ἐκεῖνοι δὲ ἔλεγον τῷ μάρτυρι κατὰ τὴν Ὀθωμανικὴν διάλεκτον· ὁ ἐνταῦθα ἀποστείλας σε ἱερεὺς δὲν σὲ ἐβεδαίωσε καὶ περὶ τοῦ τόπου τῆς φυγῆς σου. Ὁ μάρτυς ἀπεκρίνατο· «τοῦτο δὲν δύνασθε ὑμεῖς νὰ γνωρίζετε. Τότε δὲ θυμῷ πυρούμενοι, ἐμάστιζον καὶ ἠπείλουν τὸν μάρτυρα· ἀλλ' αὐτὸς γενναίως καὶ ἀπτοήτως ἐζήτη τὴν ταχύτεραν ἐκτέλεσιν τῆς ἀπειλῆς αὐτῶν, καὶ τὴν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν μετὰβασίν του, καὶ ἐκεῖνοι μὲν θυμοῦ πληρούμενοι ἀνεχώρησαν. Αὐτὸς δὲ ἔμεινε μετὰ τοῦ Γεωργίου, ὅστις καθίσας πλησίον του, ἐζήτη εὐλογίαν καὶ συγγνώμην, καταφιλῶν τοὺς πόδας του.

Ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀγίου πῶς ὀνομάζεται, ἀπεκρίθη, ὅτι ὀνομάζεται Γεώργιος, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ προσήληθεν. Ὁ μάρτυς εὐχαριστήσας αὐτῷ εἶπεν· «καλῶς ἐποιήσατε, ἀδελφέ, καὶ ἤλθατε πρὸς παρηγορίαν μου, διότι ὅλην αὐτὴν τὴν νύκτα ἤμην μόνος μου, καὶ κατὰ σατανικὴν συνέργειαν κατέλαβε τὴν καρδίαν μου φόβος πολὺς, ὥστε μικρὸν νὰ ὑποκύψω εἰς ἀπόγνωσιν· διότι οἱ Ἀγαρηνοί, ὡς κύνες λυσσώμενοι, ὤρμησαν κατ' ἐμοῦ· τότε ὁ ἀγαθὸς Γεώργιος ὑπενθυμίσας τὸ μαρτύριον τῶν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς ῥιφθέντων τριῶν παίδων, τὰ μαρτύρια τῶν μεγαλομαρτύρων Γεωργίου καὶ Δη-

μητρίου, ἐχαροποίησεν αὐτὸν ὅστις ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ ὀνόματος, τοῦ τόπου τῆς καταγωγῆς καὶ τῶν γονέων καὶ τοῦ αἵτιου τοῦ μαρτυρίου, ἀπήντησεν ὅλα τὰ προκληθέντα κατ' ἀκριβειαν, καὶ ζητήσας παρ' αὐτοῦ μελαιοδοχεῖον καὶ χάρτην, ἔγραψε πρὸς τὸν Ἀρχιερέα τοῦ τόπου νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἐν Χίῳ Πνευματικόν του Ἱατρόν, συνάμα δὲ ἔγραψε καὶ εἰς τοὺς γονεῖς του.

Ἐν τῷ μεταξύ τοῦτω ἐξῆλθε φήμη ὅτι πρὸς ἐμπαιγμὸν τοῦ μάρτυρος πρόκειται νὰ κόψωσι τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐκ τῶν γονάτων. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ ἐκεῖ τοπάρχης διεκρίνωσε πρὸς τὸν ὁθωμανὸν δικαστὴν λόγους ὀνειδιστικούς, ὡς ἀγνοοῦντα τὸν νόμον, ὅτι παρὰ χρῆμα μὲ τὴν ἐκφρασιν τῆς κατὰ τοῦ Μωάμεθ ὥφειλε νὰ καταδικάσῃ εἰς θάνατον τὸν μάρτυρα, καὶ οὐχὶ νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν βλασφημοῦντα.

Ταῦτα δὲ μαθὼν ὁ Δικαστὴς ἀνεκάλεσε τοῦτο. Ταῦτο χρόνως εἰσέρχεται εἰς τὴν φυλακὴν οἰκεῖός τις τοῦ τοπάρχου, καὶ εἶπε τῷ μάρτυρι· «μωρέ, δὲν δίδεις τὸ σαλαβάτι, τοῦτέστι τὴν μαρτυρίαν τῆς θρησκείας μας; Τώρα ἔχουν νὰ σὲ χαλάσουν.» Ἀλλ' ὁ μάρτυς ὑψώσας τὴν κεφαλὴν, ὕβρισε καὶ αὐτὸ τὸ σαλαβάτι, καὶ τὸν Μωάμεθ, καὶ τὴν πίστιν των. Ἄλλος δὲ τις ἀνῶρθωσε τὸ ὄπλον του νὰ κτυπήσῃ τὸν μάρτυρα, καὶ ἄλλος ἐμπόδισε λέγων· Οὐδεμίαν ἐξουσίαν ἔχεις σὺ νὰ φονεύσῃς αὐτόν. Μετ' αὐτοὺς εἰσῆλθον καὶ ἄλλοι πολλοὶ λέγοντες τῷ μάρτυρι· ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα του. Ἀλλ' ὁ μάρτυς εὐχαριστήσας, ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ ἠρώτησε τὸν Γεώργιον· αὐτὸς δὲ εἶπεν αὐτῷ, λέγε, τό, μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ τότε ὡς ἄγριοι λύκοι ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ καὶ ἤρρισαν νὰ δένωσι τὰς μαρτυρικὰς χεῖρας του.

«Ὁ μάρτυς σταθεὶς ἀτρόμητος, καὶ τὰ πάντα εἰς οὐδὲν λογιζόμενος, εἶπεν εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς· «σταθῆτε, σταθῆτε» καὶ τότε ποιήσας τρεῖς τοῦ σταυροῦ τὸ σημεῖον ἔδωσε μόνος τὰ ἐπιμάνικα τοῦ υποκαμίσου του ἐπὶ τοῦ τραχήλου του· ὥσῃ νὰ ἐτοιμάζετο εἰς ἀγῶνα πάλης. Τότε εἶπεν εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς· «δέσατε τώρα τὰς χεῖράς μου.» Ὅτε δὲ ἔμελλον νὰ σκώσωσι τοῦτον, ἀπέσυρέ τις τὴν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ τεθειμένην ἄλυσιν τόσον σκληρά, ὥστε μικρὸν ἔλειψε νὰ κοπῇ ὁ

λαιμὸς αὐτοῦ. «Ὁ μάρτυς δέ, ὡς ἄνθρωπος, πονέσας ἐζήτησε νὰ ἐκβάλῃ πρῶτον τοὺς πόδας του ἐκ τοῦ δεσμοῦ τοῦ, καὶ τούτου γενομένου, ἀνορθωθείς ἔτρεχεν ὁ αἰοῖδιμος προθυμότητος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Καὶ ἐκεῖ φέροντες αὐτὸν ἐμαστίγωνσαν ἀνηλεῶς καὶ σκληρῶς, καὶ ἔρριψαν ἐν τῇ γῇ ἡμιθανῆ. Ἀνορθώσαντες δὲ πάλιν τοῦτον οἱ ἀσεβεῖς, ἡρώτων τίς εἶναι καὶ πῶς ὀνομάζεται. Ἐκεῖνος δὲ μόλις ἀναπνέων ἐκ τῶν πολλῶν βρασάνων, τοῖς ἀπεκρίνατο, ὅτι εἶναι χριστιανός, ὀνομάζεται Θεοδῶρος καὶ χριστιανὸς ἀποθήσκει. Τότε δὲ φεῦ! οἱ ἀσεβεῖς οὗτοι ἔσφαραν τὸ σχοινίον τῆς ἀγχόνης, οὐπερ τμηθέντος, πεσὼν ὁ μάρτυς κατὰ γῆς, ἐκτύπησε τὸ γόνυ, ἐξ οὗ καὶ αἷμα πολὺ ἔρρευσε καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὄντα, οἱ ἀσεβεῖς Ἀγαρηνοὶ ἀνὼρθωσαν πάλιν αὐτόν, καὶ ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ τὸ σχοινίον, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν ποθούμενον τοῦ μαρτυρίου τοῦ στέφανον. Τὸ αἷμα τρεῖς ἡμέρας ἀδιακόπως ἐστάλαξεν ἐκ τοῦ γόνατος τοῦ ἀθλητικωτάτου καὶ μαρτυρικοῦ σώματός του. Μετὰ δὲ τὴν ἀπονέκρωσίν του συνήρχοντο πανταχόθεν οἱ χριστιανοί, καὶ μετὰ μεγίστης εὐλαβείας, πλησιάζοντες τῷ σώματι τοῦ μάρτυρος, ἔκοπτον ἕκαστος μέρος τοῦ χιτῶνος αὐτοῦ, ἔθαπτον αὐτὸ ἐν τῷ μαρτυρικῷ αἵματι, καὶ ἐφύλαττον αὐτὸ εἰς τὰς οἰκίας των χάριν ἁγιασμοῦ. Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκήρυττον καὶ ὁμολογοῦν ὅτι πίνοντες ἐκ τοῦ ἀποστάγματός αὐτοῦ τοῦ αἵματος, καὶ ἐν κατανύξει ἐπικαλούμενοι ἀντίληψιν τοῦ Ἀγίου, ἐθεραπεύοντο.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν ἡμερῶν, λαβόντες ἄδειαν παρ' ἐκείνης τῆς τοπικῆς ἐξουσίας, ἔλαβον καὶ τὸ μαρτυρικὸν λείψανον τοῦ Ἀγίου ἐκεῖνοι οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοί, ἐκήδευσαν αὐτὸ μὲ τὴν προσήκουσαν ἐκκλησιαστικὴν παράταξιν, καὶ ἐνεταφίασαν αὐτὸ ἐντὸς μιᾶς ἐκκλησίας, κατὰ τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς πόλεως Μιτυλήνης κειμένης, καὶ καλουμένης Παναγίας Χρυσομαλούσης.

Τοῦτο εἶναι, εὐλογημένοι ἀδελφοὶ Χριστιανοί, τὸ φοικτὸν καὶ ὑπερθαύμαστον μαρτύριον τοῦ ἐν ἁγίοις μεγαλομάρτυρος Θεοδῶρου τοῦ νέου· τοῦτο, ὅστις ἀναγινώσκει μετ' εὐλαβείας, κατάνυξιν πολλὴν αἰσθάνεται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ καὶ τὸν

ἐν ἁγίοις θαυμαστωθέντα Κύριον δοξάζει· διότι αὐτὸς ἔδωκεν φωτισμὸν καὶ δύναμιν εἰς τὸν εἰκοσαετῆ τοῦτον νέον νὰ φύγῃ τὴν πλάνην καὶ τὸ σκότος, καὶ νὰ κηρύξῃ ἐνώπιον τῶν ἀλλοπίστων Θεὸν ἀληθινὸν τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ τῷ ὄντι· ὁ νέος οὗτος μάρτυς, ἐνῷ ἔδειξε τῶρα τοσοῦτον θαυμαστήν ἀνδρείαν καὶ καρτερίαν, ἀλλ' ὅτε κατ' ἀρχὰς μεταμεληθεὶς διὰ τὴν ἄρνησίν του, ἦλθεν εἰς αἴσθησιν, καὶ ἤρχισε νὰ κάμνῃ ὡς χριστιανὸς τὸν σταυρὸν του, καὶ νὰ λέγῃ ψαλμοὺς καὶ εὐχὰς, εἶχε τότε ἀκόμη εἰς τὴν καρδίαν του τὸν φόβον τοῦ θανάτου· διότι ἐν ᾧ ποτε ἔκαμνε κρυφίως τὸν σταυρὸν του, καὶ τις τῶν ἀπίστων, ἰδὼν αὐτόν, ἐφώναζε μὲ ἀγρίαν φωνήν. «Ἀκόμη εἶσαι χριστιανός;» κατεκυριεύθη ἀπὸ ὑπερβολικὸν φόβον. Ἀλλ' ὅμως τίς νὰ μὴ θαυμάσῃ καὶ νὰ μὴ βοήσῃ μετὰ τοῦ Δαυὶδ τὸ «θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ», ἔταν ἀναγινώσκων τοὺς μαρτυρικοὺς ἀγῶνας τοῦ ἁγίου Θεοδῶρου, βλέπων ὅτι ὁ τοσοῦτον δειλὸς πρότερον, ἔπειτα ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ ἀπεμακρύνθη καὶ σωματικῶς ἀπὸ τοὺς ἀνόμους, καὶ ἐχρίσθη μὲ τὸ ἅγιον Μύρον, καὶ συνανέστραφεν μετὰ πνευματικῶν ἀνδρῶν, ὅτι τότε ἐθερμάνθη, ἀλλὰ φλόξ θείου πυρὸς ἀνέφη εἰς τὴν ψυχὴν του, βιάζουσα αὐτόν ἡμέρας καὶ νυκτός, καθὼς ἠκούσατε, νὰ ἀπέλθῃ διὰ μυρίων βρασάνων πρὸς τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν Χριστόν;

Τίς λοιπὸν δὲν θέλει ὁμολογήσει, ὅτι τὸν πρῶτον δειλότατον τοῦτον νέον, θεία δύναμις ἄνωθεν κατέστησεν ἔπειτα ἀνδρείότατον, γενναϊότατον, καὶ, ἀπλῶς εἰπεῖν οὐρανόφρονον, καὶ θεόφρονον, ὥστε νὰ πάθῃ προθύμως ὑπὲρ Χριστοῦ ὅσας τυραννίαις οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως του ἔπραξαν εἰς αὐτόν; τῷ ὄντι ὅστις δὲν ὁμολογεῖ ταύτην τὴν ἀλήθειαν ἢ ἐχθρὸς εἶναι τῆς πίστεως καὶ παντάπασιν ἄθεος, ἢ ἄλογος καὶ διόλου ἀναισθητος. Τὸ αὐτὸ σχεδὸν βλέπομεν ὅτι συνέβη καὶ εἰς τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους καὶ μαθητάς τοῦ Κυρίου κατὰ τὸ πάθος αὐτοῦ· ὄντες εἰσέτι τότε ἀτελεῖς, ἀσθενεῖς, ἐκυριεύοντο ὑπὸ φόβου, καὶ ἄλλοι μὲν ἐγκατέλιπον αὐτόν καὶ ἔφυγον, ἄλλοι δὲ τὸν ἠρνήθησαν ὡς ὁ Πέτρος· ὕστερον ὅμως μετὰ τὴν ἀνάστασιν, ὅτε ἔλαβον τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ ἐνεδύθησαν τὴν

ἐξ ὕψους δύναμιν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, οὐχὶ μόνον πᾶσαν δειλίαν καὶ πάντα φόβον ἀπέβαλον, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἐδίψων πρὸς τὰ πάθη καὶ τοὺς διωγμοὺς καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἐσταυρωμένου διδασκάλου καὶ σωτῆρος αὐτῶν.

Λοιπὸν χριστιανοὶ ἀδελφοί, ἐπειδὴ ἡ πίστις ἡμῶν εἶναι οὕτω θεία καὶ θαυμαστὴ καὶ ὑπερένδοξος, ὥς βεβαιοῦται καὶ ἐκ τῶν μαρτυρίων τῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἀποθνησκόντων, ὅς φυλάζωμεν αὐτὴν ἀσάλευτον καὶ στερεὰν καὶ μέχρις αἵματος, ἂν τύχη· ὅς τιμῶμεν αὐτὴν διὰ τῶν ἔργων τῶν ἀρμοζόντων εἰς τοιαύτην πίστιν· ὅς παρακαλοῦμεν τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας, τοὺς ἀποθανόντας δι' αὐτὴν ἐν αἵς καὶ τὸν σήμερον ἐορταζόμενον θεῖον Θεόδωρον, νὰ προσθεύωσιν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν Ἀναξίων πρὸς Κύριον, ἵνα ἐλέησῃ καὶ ἡμᾶς τοὺς κατακρίτους καὶ ἀξιῶσῃ νὰ εὐαρεστήσωμεν αὐτῷ διὰ μετανοίας· ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΣΩΤΗΡΙ ΘΕΩ ΛΟΞΑ

**Χριστοφόρου Προδρομίτου τοῦ ἐκ τῆς
Σκῆτης τῶν Ἰδῆρων.**

Ἀπολυτίκιον τοῦ Προδρόμου Ἠχ. δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.
Ο τίμιος Πρόδρομος, ἐν τῇ γεννήσει αὐτοῦ διερρήξατο, τῆς στερινεύουσας μητρός, ἐν δὲ τῇ σφαγῇ αὐτοῦ, ἐσφίγξῃ τὰς σφραγίδας, τῆς ἐνθεοῦ ἀγνοίας, ἑλεγχος χρηματίσας, τῆς Ἠρώδου μοιχείας. Αὐτοῦ Χριστὲ ἰκεσίαις πάντας ἐλέησον.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖον ἄωτον, τοῦ Αναργύρου, μάρτυς πέφυκας, ὥς πλέον τούτου πρὸς Χριστοῦ πεπλουτηκώς τὴν πανάκειαν· θεομηνίαν ὑπόθεν κεκόσμησαι, Παντελεήμων κληθεὶς ὥς οὐκ ἄλλος τις· γάλα κέχυται, τῇ σῇ σφαγῇ ἀντὶ αἵματος, λευκαίνων τῶν πιστῶν τὰς ἀμαυρότητας.

Ἔτερον. Ταχὺ προκατάλαβε.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. Παναγιώτου Τσούργη ἐν Μιτυλήνῃ, εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ὅλα τὰ Ἐκκλησιαστικά Βιβλία, Μιθυστορήματα ἄφθονα ὡς καὶ βιβλία τοῦ Λαοῦ οἷον, Ὀνειροκρίτης, Ἐπιστολάρια Χαλιμά, κλπ. Ἀναδέχεται παραγγελίας παντὸς εἶδους βιβλία ζητούμενα.

Ἰδίως εὐρίσκονται ἐν τῷ ἰδίῳ Βιβλιοπωλίῳ ὅλαι αἱ ἐκδόσεις τοῦ Βιβλιοπωλείου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδότου Ἰωάννου Νικολαΐδου οἷον:

Πηδάλιον, Μηνναῖα, Τριώδιον, Παρακλῆτική, Πεντηκοστόριον, Εὐχολόγιον, Ὁρολόγιον, Τυπικόν, Μέγα Ψαλτήριον, Μέγα Θεῖον καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, Ἱερὸς Συνέδικος, Ἱερὰ Σύνοδος, Τετραευαγγέλιον Θεῖα Λειτουργία, Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία, Θεσαυρὸς Δαμασκηνοῦ, κτλ.

Τὸ παρὸν φυλάδιον τιμᾶται γρ. ἄργ. 2.